

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

~~~~~

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην ἔκτὴν ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀλεξάνδρου Γ. Σκαλίδου.

87

~~~~~

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παρατήματος	δραχ. 10.
Ἐν Τουρκίᾳ	φράγ. 8.	" " 	φράγ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ	φλωρ. 1.	" " 	φλωρ. 2.

~~~~~

ΑΘΗΝΗΣΙ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΙΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

ΟΛΟΣ ΧΡΥΣΟΣΗΜΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

~~~~~

1868.

ΕΤΟΣ Γ'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 81.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Φεβρουαρίου 1868.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ Τάπειροι. — Κλαύδιος ὁ Ἀκηδής, διήγημα.
— Ὁ Νεκρομάντις. — Ἡ αἰχμαλωσία τῶν ἀνδρῶν.
— Ποίησις. — Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης.

ΟΙ ΤΑΠΕΙΡΟΙ.

(Ἦρα συνημμένην εἰκόνα.)

Οἱ τάπειροι ἔχουσι τὸ γενικὸν σχῆμα τοῦ χοίρου, ἀλλὰ διακρίνονται ἀπ' αὐτῶν ἐκ πρώτης ὄψεως ἕνεκα μικρᾶς σαρκώδους προβοσκίδος δυναμένης νὰ μηκύνεται καὶ νὰ κυρτοῦται. Ἡ προβοσκίς αὕτη δὲν εἶναι ὡς παρὰ τοῖς ἐλέφασιν ὄργανον συλληπτικόν.

Πολλὰ εἶδη ὑπάρχουσιν αὐτοῦ· πρῶτον ὁ λεγόμενος τάπειρος τῆς Ἀμερικῆς, κοινότατος εἰς τὰς θερμὰς χώρας τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς· δεύτερον ὁ συναντώμενος εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῆς Κορδιλιέρας τῶν Ἄνδεων· καὶ τρίτον ὁ κατοικῶν εἰς τὰ δάση τῆς νήσου Σουμάτρας καὶ τῆς χερσονήσου Μαλάκας.

Ὁ τάπειρος τῆς Ἀμερικῆς ζῆ ἐπὶ τῶν ὄχθων τῶν ποταμῶν, μένει κεκρυμμένος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς τὰ μᾶλλον πυκνὰ φυλλώματα, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ζητεῖ

τὴν τροφήν του ἣτις εἶναι ἐντελῶς φυτική. Προτιμᾷ τοὺς ὑδροπέπονους καὶ τὰς κολοκύνθας. Πολὺ ὀλίγον ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου διαμένει. Εἶναι ζῶον δειλὸν τὸ ὁποῖον θορυβεῖ ὁ ἐλάχιστος θόρυθος· διὰ τοῦτο ζητεῖ τὴν βαθυτέραν ἐρημίαν.

Μὲ ὄλον ὅμως αὐτὸν τὸν ἄγριον χαρακτῆρα, ἐξημεροῦται εὐκολώτατα, ὅταν συλληφθῆ μικρός. Μετ' οὐ πολὺ τὴν δειλίαν του ἀντικαθιστᾷ μέγιστη οἰκειότης. «Ἐξημεροῦται ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, λέγει ὁ Ἀζᾶρας, καὶ περιέρχεται ὅλην τὴν οἰκίαν χωρὶς νὰ ἐξέρχεται αὐτῆς. Ὅλοι δύνανται νὰ τὸν ἐγγίσωσι καὶ νὰ τὸν ξύσωσι, χωρὶς τίποτε νὰ προτιμᾷ, χωρὶς εἰς κανένα νὰ ὑπακούη· καὶ ἐὰν θέλη τις νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἀπὸ μέρος τι, πρέπει σχεδὸν νὰ τὸν ἀποσπάσῃ. Δὲν δάκνει, καὶ ἐὰν τὸν παρενοχλῶσι, ἐκβάλλει συριγμὸν ὀξύν καὶ πολὺ δυσανάλογον πρὸς τὸ ἀνάστημά του. Πίνει ὡς ὁ χοῖρος, τρώγει κρέας ὠμόν ἢ ἐψυμένον, τροφᾶς παντὸς εἶδους, καὶ πᾶν ὅ,τι εὐρίσκει, χωρὶς νὰ ἐξαιρέσωμεν λωρεὶα μάλ-

λινα, βαμβακερά ή μεταξωτά. Τὸν εἶδα πολλάκις μασώντα τὴν βακτηρίαν μου, καὶ ἄλλοτε μασώντα ἀργυρὴν ταμβακοθήκην· εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὅτι εἶναι μᾶλλον λαίμαργος τοῦ χοίρου καὶ ὅτι ἡ γεῦσις τοῦ δὲν διακρίνει τὰ μὲν ἀπὸ τὰ δέ.»

Σύγχρονός τις παρατηρητής, ὁ Κ. Χαβριλλάκ, δὲν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ Κ. Ἀζάρα ὡς πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον, ὁ τάπειρος αισθάνεται διὰ τοὺς ἀνθρώπους πλησίον τῶν ὁποίων ζῆ. « Ἀγαπᾷ τὴν κοινωνίαν τοῦ ἀνθρώπου, λέγει ὁ Κ. Χαβριλλάκ, προσηλοῦται πρὸς ὅσους τὸν περιποιῦνται, καὶ δεικνύει ὅλως ἰδιαίτεράν προτίμησιν διὰ τὰ παιδιά, μετὰ τῶν ὁποίων παίζει χωρὶς οὐδὲ ὅπως νὰ τὰ βλάψῃ. »

Καὶ περὶ τῆς προσηλώσεως τοῦ ταπείρου δίδει πειστικωτάτην ἀπόδειξιν. « Διετήρησα ἐπὶ δύο ἔτη ἓνα τάπειρον συλληφθέντα νέον, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Rio-San-Francisco, ἐπαρχίαν τῆς Ἀλαγόας· ὅλον τὸν χρόνον τῆς αἰχμαλωσίας του τὸν διήλθεν ἐν τῇ αὐτῇ σχολείου τινὸς φοιτημένου ὑπὸ διακοσίων μαθητῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἔπαιζεν ὡς ὁ νοημονέστερος κύων, χωρὶς οὐδέποτε νὰ κακοποιήσῃ οὔτε κἂν ἐκείνους οἵτινες ἐνίοτε εὕρισκον εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἐνοχλῶσιν. Ὄταν ἐφθάνεν ἡ ὥρα τῆς διακοπῆς, ἐδεικνύετο ὅλος εὐχαρίας, ἐκδιπλῶν τὴν εὐχαρίστησιν σου διὰ σπηδημάτων καὶ τρεξιμάτων. Ὄταν οἱ μαθηταὶ ἐφαίνοντο ὅτι δὲν προσεῖχον εἰς αὐτὸν, αὐτὸς ἤρχετο νὰ τοὺς παροτρύνῃ, καὶ νὰ τοὺς προκαλῆ νὰ συμμερισθῶσι τὰ παίγνια του· ἀλλ' ὅταν πολὺ ἐτυραννείτο ὑπὸ τῶν συμπαικητῶν του, μακρὰν τοῦ νὰ ζητήσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτὸν κακοποιῶν τὰ παιδιά, ἔτρεχε καὶ κατέφειγε εἰς καδίσκον τινὰ πλήρη ὕδατος πρὸς χρῆσίν του, καὶ ἐκεῖ, ἐκφέρων γρυλλισμὸν εὐχαριστήσεως, ἐφαίνετο μνηκτικῶν τοῦ καταδιώκτας του, οἵτινες ἀπαιδοῦντες τὸν ἀφινεν ἡσυχον, καὶ ἐπανήρχετο μετ' ὀλίγον νὰ ἀρχίσῃ νὰ γυμνάσῃ. Τὸ συμπαθητικὸν τοῦτο ζῶον, τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς μόνον χλωρὸν χάρτον ἔτρωγεν, ἐκνήθισεν εἰς πᾶν εἶδος τροφῆς· τῆς εἶδον ὅλα τὰ ἀπομειώματα τοῦ μαγειρείου, μετὰ τὰ ὅποια ὁ σάμαχος του συνεμορφώθη κάλλιστα, χωρὶς ἐκ τούτου ἡ ὑγεία του νὰ πάθῃ τὸ παραμικρόν. Ἀπέθανε δὲ

ὑπὸ πληγῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὴν κνήμην πεσὼν ἐπὶ τῶν συντριμμάτων φιάλης. »

Ἴδου ἄλλο χαρακτηριστικόν :

Κάτοικός τις τῆς Santa Maria-de-Belene εἶχε τάπειρον οικειότατον. Δώσας αὐτὸν εἰς πλοίαρχον Βραζιλιανὸν τὸν ὠδήγησεν ὁ ἴδιος εἰς τὸ πλοῖον· ἀλλ' ὅταν ὁ τάπειρος εἶδε τὸν κύριόν του μακρυνόμενον, ἤρχισεν ἀνησυχῶν. Τέλος, ἀρχίσαντος τοῦ ἀτμοκινήτου νὰ κινήται, τὸ ζῶον, καταστὰν μανιώδες, ἤρχισεν νὰ τρέχῃ πανταχοῦ, καὶ εὐρὸν ὁπῆν τινα ἀνοικτὴν, ἐβρίφη εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκολύμβησε πρὸς τὴν ὄχθην, ἐφθασεν ὑγιῆς καὶ σῶον, καὶ ἐπανεῦρε τὸν κύριόν του ὅστις ὠρκίσθη νὰ μὴ τὸ ἀποχωρισθῇ πλέον.

Θηρεύουσι τὸν τάπειρον κατὰ τὴν φύσιν αὐτοῦ, ὅτε μὲ κύνας, ὅτε δὲ δι' ἐνέδρας εἰς ἀγροὺς ὑδροπεπόνων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει λαμπρὰν ὄρασιν, καὶ λεπτοτάτην ἀκοήν, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ συλληφθῇ. Ἐὰν δυναθῇ νὰ φθάσῃ εἰς ὕδατα βαθέα, ρίπτεται εἰς αὐτὰ, μένει ἐπὶ πολὺ ὑπ' αὐτὰ καὶ ἐπαναφαίνεται εἰς ἀρκετὰ μακρυνὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου ἐβυθίσθη. Ὄταν τὰ δάση κείνται πλησίον, ὁρμᾷ εἰς τὸ μᾶλλον σύνδενδρον μέρος, μακρύνων καὶ συντρίβων διὰ τῆς κεφαλῆς πᾶν τὸ προστυχόν. Ὅσοι θηρεύουσιν αὐτὸν μετὰ τὸ πυροβόλον ποτὲ δὲν τὸ σταματῶσιν εἰς τὴν πρώτην βολήν, καὶ ὁ Ἀζάρας διηγείται ὅτι εἶδε τοιοῦτον ἔχοντα τὴν καρδίαν τρυπημένην διὰ δύο σφαιρῶν, καὶ πρὶν ἢ πέσῃ τρέξαντα ἀκόμη διάστημα διακοσίων ποδῶν. Στενοχωρούμενος ὑπὲρ τὸ δέον λακτίζει, καὶ δράττων τοὺς κύνας ἐκ τοῦ ὄστου τῆς βράχως, τοὺς τινάσσει τοσοῦτον σφοδρῶς ὥστε σχίζει τὸ δέρμα των.

Συμβαίνει ἐνίοτε περὶ τὴν αὐγὴν θηρευταὶ ἐπιπκοὶ νὰ συναντῶσι τάπειρον μείναντα ἐξώρας εἰς τὴν πεδιάδα. Μετ' ὀλίγον ὁ βρόχος τὸν σταματᾷ τρέχοντα καὶ φονεύεται, διότι μολονότι εἶναι πολὺ ἐλαφρότερος παρ' ἄλλων τὸν ἐκλαμβάνει τις κατὰ πρώτην ἵποψιν, δὲν ἠμπορεῖ ὅμως ἐπὶ πολὺ νὰ ἀγωνισθῇ μετ' ἵππον κατὰ τὴν ταχύτητα.

Ὁ Ἀζάρας λέγει ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τῆς Παμαγουάης πρῶτος τὸ κρέας τοῦ ταπείρου· ἀλλὰ, προσθέτει, τοῦτο δὲν ἀποδει-

κνύει ὅτι εἶναι τρυφερὸν, καὶ ὁ Βάρβεν, εἰς τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν του τῆς Ἰσημερικῆς Γαλλίας, γράφει. « Τὸ κρέας του εἶναι τραχὺ καὶ δυσάρεστου γεύσεως. » Ἦδη ἐπικρατεῖ ἄλλη γνώμη.

« Τὸ κρέας του, λέγει ὁ Κ. Χαβριλλάκ, εἶναι περιζήτητον εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔλαθα τὴν εὐκαιρίαν νὰ φάγω ἐξ αὐτοῦ συχνάκις, καὶ δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι κατὰ τὴν γεῦσιν καὶ τὰς θρεπτικὰς ιδιότητας οὐδὲ ὅπως εἶναι ὑποδέστερον τῶν καλλιτέρων κρεάτων τὰ ὅποια ἔχομεν εἰς τὴν Εὐρώπην· καπνιστὸν, διατηρεῖται ἐπὶ πολὺ καὶ ἀποκτᾷ ποιότητα δυναμένη νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς μᾶλλον ἐκλεκτοφάγους. »

Καὶ ὁ Κ. Βίκτωρ Βατάλης γράφει ἐκ τῆς Γουιάνης : « Συχνάκις ἐφαγα κρέας αὐτοῦ τοῦ ζώου. Ἄν καὶ δὲν εἶναι πρώτης τρυφερότητος, εἶναι ὅμως καλὸν καὶ οὐδὲ ὅπως δυσάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ 1848 κατέλαβεν ἀρκετὰ σπουδαίαν θέσιν μετὰ τῶν τροφίμων τῆς ἀποικίας. Πρὸ τοῦ 1848, ὀλίγον τὸ ἐθῆρευον, καὶ μόνον οἱ Ἰνδοὶ πρεδίδοντο εἰς τὴν θήραν ταύτην, διότι οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ οἱ δούλοι ἐνησχολοῦντο εἰς ἄλλας ἐργασίας. Ἀπὸ τῆς ἐλευθερώσεως, ἡ θήρα ἐνεργεῖται ἐξ ἐναντίας ὀρεσθητικῶτα, ἐπιτυχῶς, καὶ οὐ μόνον ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ περίχωρα τῶν πόλεων ὅπου τὸ ζῶον τοῦτο οὐδὲ ὅπως εἶναι σπάνιον. Εἶδα τοιαῦτα φονευόμενα, καὶ πολὺ συνεχῶς, εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ἢ δύο λευγῶν ἀπὸ τῆς πόλεως. Δὲν παρέρχεται ἐβδομάς χωρὶς νὰ φέρωσι δύο ἢ καὶ τρεῖς ταπείρους οἵτινες διαμελίζονται καὶ πωλοῦνται λιανικῶς, ὡς τὸ σῆνθες κρέας τοῦ κρεπωλωείου. Ἡ τιμὴ εἶναι 1 καὶ 40 ἑκατοστὰ ἢ ὀκτ. »

Οἱ Πιρχάκοι τάπειροι εἶναι οἱ τῆς Κορδιλιέρας. Κατοικοῦσι κατὰ προτίμησιν τὰς ψυχρὰς χώρας, ἐνῶ αἱ θερμαὶ κατοικοῦνται ὑπὸ τῶν κοινῶν ταπειρῶν. Ἄλλως, αἱ συνήθειαι των εἶναι αἱ αὐταί. Κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἐκδρομὰς των βαδίζουσι συνήθως κατὰ γραμμὴν καὶ χαράττουσιν εἰς τὰ δάση ὅπας ἐκ τῶν ὁποίων ὠφελοῦνται οἱ ὀδοιπόροι καὶ τὰς ὁποίας οἱ Ἰνδοὶ ὀνομάζουσι πομπωδῶς βασιλικὰς ὁδοὺς. Τοιαύτας πεπατημένας ὁδοὺς εὕρισκει τις ἀπὸ 1,400 μέτρων μέχρι 4,400 ἀνωθεν τῆς

ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Οἱ Πιρχάκοι εὕρισκονται ἐπίσης εἰς μέρη μεμονωμένα τῶν ὁποίων τὸ ἔδαφος σύγκεται ἀπὸ ἀργιλοσχιστόλιθον. Ὁ σχιστὸς οὗτος φέρει τὸν τύπον τῶν ὀδόντων των. Ὁ Ἀζάρας σημειοῖ ὅτι ὁ κοινὸς τάπειρος τρώγει νιτρώδη γῆν, καὶ λέγει ὅτι εὕρε μεγάλην ποσότητα τοιαύτης εἰς τὸν στόμαχον ἐνὸς τῶν ζῶων τούτων.

Οἱ θηρευταὶ εἶναι βέβαιοι περὶ τῆς συναντήσεως τῶν Πιρχάκων εἰς τοὺς ἀργιλοσχιστολίθους ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀρκεῖ ὅμως τὰ ζῶα νὰ μὴ ἠνωχλήθησαν εἰσέτι, διότι εἶναι πολὺ δύσπιστα. Ἐγκατέλειψαν ἐντελῶς θέσιν πλησίον τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου εἶχον θέσει, μετ' ὅλας τὰς δυνατὰς προφυλάξεις, βρόχους διὰ τῶν ὁποίων ἠλπίζον νὰ συλλάβωσι τὰ ζῶα ταῦτα.

Ἡ συνάντησις των δὲν εἶναι σχεδὸν ἐπικίνδυνος, καὶ τρία μόνον παραδείγματα ἀναφέρονται καθ' ἃ ἐδειξαν σημεῖα γενναϊότητος. Πιρχάκος τις, καταδιωκόμενος ὑπὸ κακῶν κυνῶν, ἐλθὼν πλησίον ὕδατος ἐστράφη διὰ νὰ ἀντισταθῇ, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπειλητικὴ αὐτὴ στάσις ἐφόβισε τὸν πρῶτον κυνηγὸν ὅστις παρουσιάσθη, ὁ τάπειρος ἔτρεξε καὶ τὸν ἀνέτρεψε. Τὰ δύο ἄλλα παραδείγματα ἀναφέρονται διὰ θηλείας αἰτινες συνωδευόμεναι ὑπὸ τῶν σκύμων των τοὺς ὁποίους ἐνόμισαν ἀπειλουμένους, ἀνέτρεψαν ἐκάστη τὸν ἀντίπαλόν της· εἰς ἐκ τούτων εἶχεν ἀστερευθῆ ἐγγίσας διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ἀλεξιβροχίου του νέον τάπειρον.

Ἐμβαίνων ἀπαξ εἰς τὸ ὕδωρ ὁ Πιρχάκος μένει καθ' ὅλον τὸ διάστημα καθ' ὃ νομίζει ὅτι καταδιώκεται. Ἀναφέρουσιν ἓνα ὅστις μὴ θέλων νὰ ἀφήσῃ τὸν χειμάρρον κατεπλακώθη ὑπὸ τῶν λίθων τοὺς ὁποίους κυνηγὸς ἐβρίψε κατ' αὐτοῦ. Πρωῖαν τινὰ, κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου τοῦ Θωμᾶ καὶ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Κομβαῦμᾶ, εἰς μέρος κείμενον εἰς 1,918 μέτρα ὕψος καὶ καλούμενον Ποῦντα, ὁ Κ. Γουδῶτος ἐξεφώλευσε νεαρὰν θηλείαν Πιρχάκην, ἥτις ἐβρίφη ἀμέσως εἰς τὸ ὕδωρ. Περικυκλωθεῖσα ὑπὸ κυνῶν ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος ἐν μέσῳ τοῦ χειμάρρου, ἀρκουμένη νὰ ὑψώνη ἐκ διαλειμάτων τὴν προσδοκίδα της καὶ νὰ ἐκφέρῃ φωνὰς τὰς ὁποίας ὁ κρότος τοῦ χει-

μάρβρου και αἱ ὑλακαὶ τῶν κυνῶν ἐκάλυπτον σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἀλλὰ σφαῖρα τῆ διεπέρασε τὴν καρδίαν. Μετὰ τὸ θανάσιμον τοῦτο κτύπημα, εὗρεν ἀκόμη δύναμιν νὰ διέλθῃ τὸν ποταμόν.

Τὸ κρέας τοῦ ζώου τούτου εἶναι ἐρυθρόν ὡς τὸ τῆς ἀρκτου καὶ λαμπρὸν εἰς τὴν γεῦσιν.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΑΚΗΔΗΣ.

(Συνέχεια ἴδις φυλ. 79.)

ΚΛΑΥΔΙΕ.

Ῥώμη.

Οὐδὲ ἀπαντᾷς κἀν πλέον εἰς τὰς ἐπιστολάς μου. Ἐπὶ δύο μῆνας μένω ξένη εἰς τὰ κατὰ σέ. Προσπαθεῖς ἴσως διὰ τῆς μακρᾶς αὐτῆς σιωπῆς νὰ πραύνης τὸ αἰσθημά μου ἐκ τῆς ἀπελπισίας· διότι, ἂς λέγωσιν ὅ,τι θέλουσι τὰ παιδάκια, μόνοι οἱ ἐλπίζοντες ἐρῶσι. Καὶ ὁμως δὲν κατάρθωσαι τὸ ποθοῦμενον. Γνωρίζω κάλλιστα διατὶ εἰσιώπας μέχρι σήμερον, γνωρίζω κάλλιστα τὰς δεινὰς περιστάσεις εἰς ἂς περιεπλάκησας καὶ αἴτινες εἰσι δεινότεραι ἐνεκα τοῦ χαρακτήρός σου. Ἡ Ἰουλία, ἡ φαιδρά ἐκείνη φίλη μου περὶ ἧς τοσάκις σέ ὠμίλησα μ' ἐπιπλήττει πικρῶς, διότι ἐξακολουθῶ χάσκουσα, ὡς λέγει, πρὸ σου. Ἀδιάφορον ἂς μ' ἐμπαίξῃ ἡ ἀγάπη μετρεῖται πρὸς τὴν θυσίαν.

Λουκρητία ἡ ἑταῖρα ἀσθενήσασα βαρῶς μ' ἐκάλεσε νὰ τὴν νοσηλεύσω. Ἐνόσῃ ἦτο ὑγιῆς καὶ εὐχαρῖς, σμῆνος νέων περιεστοίχιζεν αὐτὴν, καὶ ἀνθοδέσμαι καὶ ὀπώραι καὶ στρεπτοὶ καὶ περιθέρια ἐκομίζοντο ἀφθόνως· ἀλλ' ἠσθένησε καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς ἐρημώθη. Φοβερόν πρᾶγμα. Εἰσῆλθον καὶ τὴν εὖρον κατακειμένην ἀναίσθητον εἰς τὴν γωνίαν τῆς κλίνης αὐτῆς· παρ' αὐτὴν ἦτο ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς πλήθους ἀλαβάστρων περιεχόντων πολύτιμα μῦρα· μικρὰ ἀριστουργήματα τέχνης ἐκειντο ἀτάκτως ἐρριμμένα· ἐπιστολαὶ ἀρτίως πεμφοθεῖσαι ἀνέμενον ἀπάντησιν· ἐπιστολαὶ περιέχουσαι τὰς περιπαθεστέρας ἐκφράσεις ἔρωτος. Καὶ ὁμως ἡ οἰκία ἦτο ἐρημὸς καὶ οὐδεὶς παρὰ τὴν ἀσθενῆ. Ἐμεῖς

λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο προτέρημα ἐκτός τῆς καλλονῆς ἔχομεν, καὶ ἂν ἀσθένεια φοβερὰ μαράνη αὐτὴν, οὐδεὶς, οὐδ' ὡς ἔλεος, προτείνει ἀρωγὸν χεῖρα; Καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐτάραττον τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ παρέβαλλον ἡμᾶς πρὸς πᾶν ὥραϊον, διατὶ τότε ἀποστρέφουσι τὸ πρόσωπον ταχύνοτες τὸ βῆμα; Ἀλλ' ἔχουσι δίκαιον τὸ ἄνθος· εἶναι τερπνὸν ἐν ὄσῃ ἀκμάζει· καὶ τότε μόνον ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τοῦ διαβάτου· ἀλλ' ὅταν μαρανθῇ, ὁ βορρᾶς ἀναρπάξει τὰ φύλλα του καὶ τις προσέχει εἰς τὸ φερόμενον ἐκεῖνο λείψανον κάλλους μαρανθέντος;

Ἡ Λουκρητία μ' ἐκάλεσεν ἀργά· ἡ φαιδρά καὶ ὠραία ἐκείνη γυνὴ ἡ πλήρης βώμης καὶ ὑγείας ἀπέθανεν ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος ἐκ τῆς δεινότερας τῶν ἀσθενειῶν, τοῦ τύφου. Καλλίτερον. Αὐρίον ἠθέλην ἐπαίτεϊ καθ' ὁδὸν ἐλεημοσύνην καὶ αἱ χεῖρες τὰς ὁποίας εἰς ἠσπασθητέ ποτε ματωδῶς, θὰ ἐπροτείνοντο ἴσως ἐπὶ ματαίῳ. Ἀναίσθητος ἐπὶ δύο ἡμέρας παρελήρει καὶ ἐκραζε σέ, τὴν Φαυστίαν καὶ τὸν Αὐρήλιον· δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω διατὶ. Ἀλλ' ὅταν ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, εὖρον, τί νομίζεις; τ' ἀπομνημονεύματα αὐτῆς, μακρὰν ἱστορίαν ἐρώτων, ὀργῶν καὶ φιλοσοφίας παροινίου. Ἀποστέλλω τ' ἀφορῶντά σε ἀποσπάσματα. Ἐγνώρισε κάλλιον παντὸς ἄλλου τὸν χαρακτήρα σου, ἐξετίμησε καλῶς τὴν καρδίαν σου. Ἐάν τ' ἀνεγίνωσκον πρὶν σέ ἀπαντήσω, θ' ἀπέφυγον τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἔχει μὲν εὐγενῆ τὴν καρδίαν καὶ ἀγαθὰ τὰ αἰσθήματα, ἀλλ' ὅστις βαρύνεται νὰ κύψῃ ὅπως σώσῃ τὸν πνιγόμενον. Ἐκείνη ἦτις ἔγραψε τὰ ἀπομνημονεύματα ταῦτα ἀπέθανε καὶ οὔτε ἐθρήνησες, οὔτε ἠσθάνθης τὸν θάνατον αὐτῆς· καὶ ἐν τούτοις τὴν ἠγάπησες ἄλλοτε, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν.

Πλὴν τί σημαίνει· αὐρίον θὰ δρέψῃς τὸ ἄνθος τὸ βλαστάνον παρὰ τὸν τάφον καὶ τράφῃς ἐκ τῆς κόνεως αὐτῆς καὶ θὰ τὸ προσφέρῃς εἰς τὴν Φαυστίαν, ἧτις πάλιν διὰ τῆς καλῆς ἐκείνης γυναικὸς ἐσώθη ἀπὸ τῆς δεινότερας τῶν περιστάσεων. Ἴδου τὰ ἀποσπάσματα· ἀντιγράψω καὶ τὸν πρόλογον διὰ τὸ ἰδιόρρυθμον.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ.

Ἀπομνημονεύματα Λουκρητίας.

Ὁ Καῖσαρ ἔγραψεν ἀπομνημονεύματα· ἔχω καὶ ἐγὼ νίκας. Τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως διὰ τοὺς ἄνδρας, τὸ πεδῖον τοῦ ἔρωτος δι' ἡμᾶς. Εἶναι στενὸς ὁ χώρος· ἀλλ' ἀδιάφορον. ἔχομεν περισσότερον τῶν ἀνδρῶν θάρρος, περισσότεραν ὑπομονὴν, περισσότεραν σταθερότητα· ἀλλ' ἡ φύσις ἡμῶν εἶναι ἀσθενής. ἔχομεν καὶ ἡμεῖς πάθη καὶ πόθους, τοσοῦτον φοβερωτέρους ὅσον δυσχερεστέρα εἶναι ἡ πραγματοποίησις αὐτῶν, ἔχομεν φιλοδοξίαν. Ἀλλὰ πρέπει ταῦτα νὰ ἐνσαρκωθῶσιν εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν διὰ νὰ καρποφορήσωσιν. Ὁ ἔρος δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι ἀπλῆ τέρψις, ἀπλῆ ἡδονή, στιγμιαίας φαντασιοπληξίας. Εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῶν ὀνείρων ἡμῶν καὶ ἀγαπῶμεν τὸ τέκνον μας, διότι ἡμεῖς ἡμεῖς μεταβέβλημένοι εἰς ἄνδρας. Γεννῶμεν Μαρῖον καὶ Γράκχον καὶ ὁμως καλούμεθα γυναῖκα. ἔστω· ἐκδικούμεθα τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῶν ἀπογόνων ἡμῶν. Ἡ ἀρὰ τῆς γυναικὸς λαμβάνει σάρκα καὶ τὸ ἀσθενὲς βρέφος τὸ συλληφθὲν ἐν τῇ μέθῃ καὶ γεννηθὲν ἐν τῇ ὀδύνῃ, θ' ἀνδρωθῇ καὶ οἱ μῦς αὐτοῦ ἔσονται χαλύβδινοι. ἔστω· ἔχομεν τὸν ἔρωτα ἡμεῖς καὶ παρ' αὐτὸν τὴν ἀτιμίαν καὶ τὸ ὄνειδος, τὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν· εἰμεθα μηχαναὶ ἰκανοποιοῦσαι τὰς ὀρέξεις τῶν ἀνδρῶν· ἄνη τα ὁποῖα πᾶς δύναται νὰ καταπατήσῃ. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀγκάλῃν ἡμῶν ὁ Ἀντώνιος εἶναι νῆπιον. Ἐάν σφίξωμεν ὀλίγον τοὺς βραχίονας, ῥίπτομεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὸ πτώμα τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς βώμης. ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ἀπομνημονεύματα· εἰμεθα μεγαλείτεροι τῶν Καισάρων, ἀφοῦ αὐτοὶ εἶναι παραφυάδες ἡμῶν. Ἀλλ' ὁ Βρούτος ἐπέρχεται ἀναπόφευκτος· ὁ Βρούτος εἶναι τὸ γῆρας.

Ἐπαυσα πλέον ἀριθμοῦσα τοὺς ἐραστάς μου, ὥστε δὲν γνωρίζω ὁ Κλαύδιος ποῖον ἀριθμὸν ἔχει. Δυστυχῆς παιδίον! χθὲς διαβαίνουσα παρὰ τὸ θέατρον τοῦ Πομπηίου, ἀπῆντησα νέον χαριέστατον καταδικωμένον ὑπὸ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ἐμειδία ἀπαθῶς εἰς τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Εἶχον δίκαιον ἐκεῖνοι διότι τὸ ἀργῦριον τὸ ὁποῖον ἐζήτουν ἦτο τὸ αἷμα, ἡ καρδία, τὰ ὀστά καὶ ὁ ἐγκέφαλος αὐτῶν.

Εἶχε δίκαιον καὶ ὁ Κλαύδιος, διότι μόνον οἱ μωροὶ καὶ οἱ ἔμποροι ἀποδίδουσι τὰ χρέη αὐτῶν. Ἐάν ἡ εὐγνωμοσύνη ἦναι ἡ μεγίστη τῶν ἀρετῶν, ὁ Κλαύδιος δὲν ἐπεθύμει νὰ διαγράψῃ τὰ ὀνόματα τῶν δανειστῶν ἀπὸ τῆς καρδίας του. Ἐν τούτοις ἡ ἀγέλη ὑβρίζε καὶ ἐβλασφῆμει καὶ ἠπέλει. Ὁ Κλαύδιος διήρχετο ἤδη πλησίον μέρους ὅπου ὑπῆρχε λάκκος πλήρης βορβόρου. Ἐσταμάτησε καὶ ὑπερηφάνως μειδιῶν εἶπε πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους τραπέζιτας: «—Λάβετε τὸ δακτύλιον αὐτὸ καὶ πληρωθῆτε.» Ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ δακτύλου μέγιστον ἀδάμαντα καὶ ἐρρίψεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ λάκκου. Οἱ δανεισταὶ ἐπὶ ἔδωσαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ βορβόρου ὡς βάρτραχοι, ἐρρύπωσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ὑβρίζοντες ἀλλήλους, ἐνῶ ἤδη ὁ Κλαύδιος ὑπεχώρησεν ἀργὰ βαδίζων καὶ μειδιῶν πάντοτε. Προχωρῶν ἀπῆντησε Ῥωμαῖον πολίτην ὃν ὠνόμασε φίλον του, — Ποῦ τρέχεις, Κλαύδιε; — Φεύγω τοὺς δανειστάς μου· — Φεύγε τὴν ἀκηδῖαν, ἀπῆντησεν ὁ πρῶτος καὶ παρήλθε. Μετ' ὀλίγον συναντᾷ ἕτερον Ῥωμαῖον, — Εἶσαι τεταραγμένος, Κλαύδιε, τί ἔχεις; — Πενίαν. — Ἐργάσθητι, καὶ ἄλλος καὶ πάλιν ἄλλος· καὶ πάντες προέτρεπον αὐτὸν εἰς ἐργασίαν.

Αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι τοὺς ἀέργους καὶ δι' ἀπλουστάτην αἰτίαν. Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ ἀντίζηλος αὐτῶν, φοβερὰ ἀντίζηλος κραταιότερα τοῦ ἔρωτος καὶ καταστρέφουσα αὐτὸν ἐκτός ἂν δεχθῇ τὴν ὑποτελῆ θέσιν. Ἡμεῖς ὑπολαμβάνομεν ὅτι ὁ ἀγαπῶν ἡμᾶς πρέπει ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι τῆς ἑσπέρας νὰ κάθηται πλησίον ἡμῶν ἀπολαμβάνων τὴν μονότονον εὐδαιμονίαν τοῦ ἔρωτος, ἀποθαυμάζων τὴν κόμην, τοὺς ὀδόντας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, δι' οὐδὲν ἄλλο σκεπτόμενος καὶ ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐργασίας τὸ ὄνειρον τοῦτο ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ, μόνον οἱ ἄεργοι ἔχουσι τὸν καιρὸν καὶ τὴν ὑπομονὴν νὰ χασμῶνται καὶ ν' ἀγαπῶσιν οὕτως· διὰ τοῦτο ἡμεῖς προτιμῶμεν αὐτοὺς τῶν δραστηρίων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες διακόπτουσι συνομιλίαν ἔρωτος διὰ νὰ ἀναμιχθῶσιν εἰς τὰ δημόσια πράγματα ἢ διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ ἐμπορίου καὶ βιομηχανίας.

Ἠγάπησα τὸν Κλαύδιον διότι ἦτο

δυστυχής άνθρωπος και δυστυχής καρδιά. Ενόμισα ότι η καρδιά αυτού ήθελεν εγκλείει πυρετόν έρωτος. Παρέδωσα εις αυτόν την περιουσίαν μου, ήτις δέν είναι μικρά. Παρέδωσα την καρδίαν μου ήτις δέν είναι ψυχρά. Παρέδωσα ό,τι είχαν και ό,τι δέν είχαν ακόμη, δηλαδή τό μέλλον και τās ελπίδας μου. 'Αλλά ούδέποτε ήπατήθη οικτρότερον. Δείπει ή ζωή από τής καρδίας αυτού. Στερείται του έρωτος εκείνου πυρός δι' αυ' απορρέει ή άφοσίωσις και ή θυσία.

Περιήλθομεν όμοϋ άπασαν την Ιταλίαν, είδομεν τās Αθήνας και την Κόρινθον. 'Εθαύμασε τās λείψανα τής αρχαίας δόξης και εύκλειας και έθρήνηε ώς παιδίον διά την παρούσαν παρακμήν. 'Αλλά έν τῷ μέσῳ τσοούτων άναμνήσεων αίτινες συνδέουσι στενότερον ψυχάς αγαπωμένας, ό Κλαύδιος σχεδόν με έλπιόμην. Ενθυμείτο μετά περιπαθείας τās αρχαίας αυτού έρωμίνας και μ' έλεγε κατά πρόσωπον ότι ούτως επλάσθημεν. Εννοούμεν την εύτυχίαν άφου παρέλθη, και εκτιμώμεν πάντοτε τό μη υπάρχον πλέον.—'Εάν σ' έγκαταλείψω σήμερα, με έλεγεν, άξιον θα σε αγαπῶ θερμότερον' και ό ήλιος θα ήτο φορτικός εάν έμενεν αιωνίως εις τόν ορίζοντα' ούδέποτε δέ θαυμάζομεν τσοούτον τό έαρ ύσον κατά τόν χειμῶνα. 'Υπέμεινα άγογγύστως πάντα τὰ φοβερά παύτα ραπίσματα, άλλ' ότε εις Κόρινθον μέν με έγκατέλειψεν επί δύο ήμέρας χάριν Συμυναίας κάμφοδου και εις Ρώμην προσέφερε τό ωραιότερόν μου περσέριον εις μέν άπελευθέραν, δέν ήδυνήθην πλέον νά υπομείνω. 'Απέδωσα εις αυτόν την έλευθερίαν του και τόν άπεχειρήσα. Την έπιούσαν επίστρεψε την περιουσίαν μου εκτός όσης κατεσκατάλησε. Δέν τόν μισῶ, διότι κατά βάθος δέν είναι κακός, άλλ' είναι διεστραμμένη κεφαλή. 'Εποτίσθη με τās αρχάς τής άπαθείας άς διακηρύττουσαν οι στωικοί και ή άκινησίς αυτη επίρρει την σίψην τής καρδίας του. 'Ο γαλήνιος ώκεανός κατοπτρίζει τῶντι τόν ούρανόν, άλλ' εάν δέν έμαστιζέτο υπό τριακμίων ήθελε μεταβληθῆ εις βορβορώδες έλος. . . .

Παράλθον πέντε έτη και δέν είδον τόν Κλαύδιον. Διατί με ζητεί άρά γε, και τσοούτον επιμόνως; . . . (άκολουθεί).

Ο ΝΕΚΡΟΜΑΝΤΙΣ.

—'Ε! έ! γόν! ω! μάγε! —'Ε! νεκρομάντι! έκραζον όμοφώνως κρούοντες εφοδρῶς θύραν τινά σκοτεινής και σκολιάς κλίμακος πέντε ή έξι νέοι οίτινες άπανήρχοντο από του Αγίου Διουσιου όπου είχαν πορευθῆ όπως έδωσι την κηδείαν του Καραλου Ζ'.

—'Ερθασα! έρθασα! άπεκρίθη άσθενής και υποτρέμουσα φωνή και βήματα βραδέα και συρόμενα ήκούσθησαν πλησιάζοντα' άλλ' οι νέοι ήμῶν, ούτε την φωνήν, ούτε τὰ βήματα άκούσαντες, εξηκολούθησαν κραυγάζοντες —'Ε! έ! νεκρομάντι! —'Γέλος ήνοιξεν ούτος βραδέως και με τρέμουσαν χείρ. —'Τί θέλετε παιδικ μου; —'Νά ιδώμεν την τύχην μας, πάτερ και μάγων άριστε' ειπέ μας την, και άς ήναι καλή —'Μάλιστα, άς ήναι καλή, επανέλαβεν ό Μανδαίος Θιβεργῶ ό πρεσβύτερος τής συνοδίας, με βλέμμα έμβριθές και σπουδαίον παρατηρών τό οικημα εκείνο. Μικρά και μόνη εφώτιζεν αυτό λυχνία, ής ή άμυδρά λάμψις μόλις επέτρεπε νά ίδη τις σκελετόν τινά έν τινι γωνία, σωρούς βιβλίων κεκονιαμένων έν έτέρα, σφαιρας και γεωμετρικά έργαλεία άτάκτως χαμαι και επί του πατώματος έβριμμένα, και μεταξύ δύο δοκίδων γλαυκα τεταριγευμένη ής οι οφθαλμοί άντηνάκλων τό άσθενές τής λυχνίας φῶς. Τούτο δέ έτάραττε τόν Μανδαίον, διότι δέν ήδύνατο νά άποσπάση τὰ βλέμματά του από τῶν στοργγύλων εκείνων οφθαλμών, οίτινες διέλαμπον έν τῷ σκοτει, ότε εξήχθη πῶν σπουδαίων αυτού σκέψων υπό γέλωτος άπλέτου τόν άποϊον άφησε κατά πρόσωπον του νεκρομάντεως ό πρώτος συμβουλευθείς αυτόν.

Ήλθεν ακολουθῶς ή σειρά του δευτέρου, κατόπιν του τρίτου, και πάντοτε σάς χρησιμοδοσίας του γόντας διεδέχοντο άστειότητες και σκίψεις και χλευασμοί ικανοί νά ανάψασε τό αίμα και του μέλλον ήπαμοντικού.

Αλλά ή μάντις έμενεν άπαθείς' ότε δέ έφθασεν ή σειρά του Μανδαίου, έδίστασεν. Οι φίλοι του έχλεύασαν αυτόν διά τούτο' ότε εκείνος άισχυνθείς έτεινε μέν

την χείρά του, άλλά τό ήθος του ήτο σοβαρόν και προκατειλημμένο. Μεταξύ τῶν νέων φίλων του έγεννήθη άμιλλα τις πλειότερον νά γελάση' άλλ' ό Μανδαίος Θιβεργῶ όλίγου δειν κατελήθη υπό σπασμών, ότε ό νεκρομάντις ύψωσε προς αυτόν την κεφαλήν.

— Μανδαίε! έκραύγασεν ό γέρων, ένῶ δέν τῷ είχαν ειπέι τό όνομά του, Μανδαίε, εψιθύρισε μεταξύ τῶν οδόντων του και έθλιψε την χείρά του, θ' άποθάνης επί τής λαιμητόμου!

—'Τί ειπεν; ανεθόησαν οι φίλοι του, σκιρτώντες υπό εύθυμίας και πνιγόμενοι υπό γέλωτος. Αλλά ό Μανδαίος δέν ειπέ τίποτε και εξήλθεν ώχρῶς.

Την πρώτην τής επιούσης, ό πρώτος στοχασμός του εξηπίσαντος Μανδαίου υπήρξεν ή πρόβησις του μάντεως' διότι με αυτην έκοιμήθη, αυτην ώνευρέθη έν τῷ τεταρχγμένῳ αυτού ύπνῳ, και πολλάκις, έν νυκτι, ή άσθενής πλην διαπεραστική του γέροντος φωνή εψιθύρισε εις τό ούς του —'Θ' άποθάνης επί τής λαιμητόμου! Και όταν άκόμη απέβηλε τόν άντι ύπνου καταβαρύνοντα αυτόν εριάλτην, άκόμη, άκόμη ή τελευταία λέξις — ή λαιμητόμος — άντήχει έν τῇ καρδιά του. — Αλλά διά ν' άποθάνω επί τής λαιμητόμου πρέπει νά πράξω κκούργημα τι. — Και επαρρηγορείτο ό αγαθός νεανίας, και ή τιμιά ψυχή του ανεκουφίζετο εκ τής φρικώδους ταύτης ιδέας. — Αλλως, άν κατά βάθος εξετάσω τό πράγμα, έσκέφη τότε, τίς μοι προείπε τούτο; πονηρόν τι και άθλιον γερόντιον ζητήσαν νά λάβη διά του φόβου τό άργύριόν μου. Τῇ αληθεία, είμαι μωρός και νά τό συλλογίζωμαι καν.

Και έν τῇ άποφάσει ταύτη ήγέρθη και εξήλθε τής οικίας του όπως υπάγη προς επίσκεψιν τῶν φίλων του έν τῇ πόλει' άλλ' ούδέν ισχυσε νά διασκεδάση τόν άπαίσιον λογισμόν του' ούδέν έν τῇ πόλει πλην του γόντος έβλεπεν, ούθενός πλην του όλεθρίου αυτού οίωτισμού ήκουεν. Ένῶ δέ δειλόν και άσθενῆ τόν είχε πλάσει ό Θεός, κατέρθρωσε και αυτός διά δεισοδακμονίων και προλήψεων παντός είδους νά καταστήση έαυτόν έτι δειλότερον, και ν' άπεβάλη είτι έν τῇ ψυχῇ του υπήρχε γενναϊόν και άνδρικόν, ώστε άνίσχυρας

κατήντησε νά υποστῆ τραχείαντινα προσβολήν, και τραχεία είναι ή προσβολή λόγου άπειλητικού και άκάμπτου εις δειλήν ψυχήν πίπτοντος. Αφου λοιπόν περιεπλανήθη μέχρι μεσημβρίας έν τῇ πόλει, ασκόπως και κατά τύχην βαδίζων, ώσει εξήτει νά εξαλείψη τὰ ίχνη αυτού από προσώπου τής άσυμπκθῶς καταδιωκούσης αυτόν ιδέας, συνήντησε τούς φίλους του τής προτερείας' άλλ' υπήρχε μεταξύ αυτού και εκείνων, μεταξύ τῶν διαλογισμῶν του και τῶν ιδιικών των, διαλογισμός έτερος επικρατῶν, άγέρωχος, τυραννικός. . .

Βλέπων δέ ότι δέν ήδύνατο νά τόν αποτινάξῃ, και ότι ή συναναστροφή τῷ ήτο βάρος, την άφησε περι τῇ τετάρτην ὥραν ένα μόνος περιπλανηθῆ εις τούς άγρούς' εύωδίας γλυκειας επλήρουν ούτοι τόν άέρα' ό ήλιος ήτο καθαρῶς, άλλ' εκείνος ούρανόν μόνον έβλεπε συνεφώδη και ζοφερόν. Θερμός ήτο ό αήρ, άλλ' αυτός ήσθάνετο ρίγος διατρέχον τό σῶμά του' διότι ιδέα ζοφερά, επάριστος και παγερά ιδέα τόν κατείχε και τόν ήνώγλει! Επέστρεψε λοιπόν εις τό οικημά του, έντελῶς άπεγνωσμένος, ως όφείλει τις νά ήναι όταν πλέον και αυτη ή φύσις δέν έχη θέλητρον δι' αυτόν, και εισήρχετο ήδη εις την προς την Γρέβην άγουσαν οδόν. . . άλλ' επαράχθη προς τό επί τής πλατείας πέρας τής λεωφόρου, και δι' άλλης οδοϋ έφυγε δρομαίος. . . ό τάλας! είχαν ιδεί τό ικρίωμα.

Φρικώδη διήλθε την νύκτα εκείνην' ή ανατείλασα δέ ήμέρα τόν εύρε σταθεράν έχοντα άπόφασιν νά μη κοιμηθῆ πλέον επί τής οδοϋ εκείνης άπέναντι τής όποιας εκειτο ή Γρέβη. Εστρεψε λοιπόν τὰ βήματά του προς τό αντίθετον τής πόλεως μέρος, εξήλθε μάλιστα τῶν τειχῶν, και άπ' εκείνης τής ήμέρας κατόκησε μονήρη τινά οικίαν μεταξύ Παρισίων και Μοντμάρτης. Εκεί ούδέν πλέον ήκουεν, ούδέν πλέον έβλεπεν, άλλ' ερήμου σιγή επεκράτει πρό τής εισόδου πόλεως θορυβώδους. Ίσως εκεί ή ειρήνη ήθελεν επανέλθει εις την ψυχήν του, ίσως ήθελε λησμονήσει τούς άπειλητικούς εκείνους λόγους, άν οι λόγοι εκείνοι δέν ήθελον εύρει έν αυτῷ ήχώ έτοιμῳ ν' άποκριθῆ. — Δύο γέροντες, άνήρ πολιόθριξ και γυνή προβεβηκυία κατ' έφικαν την οικίαν εκείνην μετά θελκτικῶς

κῆς τινος κόρης, τέκνου τοῦ γήρατός των, καὶ ὡς τοιαύτης λατρευομένης. Εἶχε κεφαλήν ὡς ὄνειροπολεῖ τις τὴν τῆς παρθένου Μαρίας, κόμην μέλαιναν ἐστιλβωμένην ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μετώπου τῆς, καὶ ὄψιν διαφανεστέρην τοῦ τιμαλφοῦς μαρμαροῦ ἢ τοῦ ἀλαβάστρου. Ἡ κόρη ἐκείνη μετὰ τῶν γονέων τῆς ἔζη, ὡς ὁ Μανδαῖος, ἐν ἀπολύτῳ μοναξίᾳ, καὶ ἐφαίνοντο θέλοντες νὰ περικαλύπτονται ὑπὸ μυστηρίου ἀδιαγνώστου· οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸ ὄνομα των· ἀπαξ μόνον ὁ Μανδαῖος ἤκουσε τὸν γέροντα πατέρα τῆς ἀποκαλοῦντα τὴν θυγατέρα τοῦ Νικόλην. Νικόλη, κατέστη λοιπὸν δι' αὐτὸν ὄνομα προσφιλές· διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου ἐλησθῆναι ἐνόησε τὴν ἀπαισίαν πρόρρησιν· ὁ ἔρω; ἐπῆρχετο, καὶ πᾶσα ἰδέα ζοφερὰ ἐξέλιπεν ἀπέναντι τῶν ἀκτίνων του. Τὴν Νικόλην, τὴν ὡραίαν Νικόλην ἔβλεπε καὶ εἰς τὰ ὄνειρά του, αὐτὴν καὶ εἰς τὰς μελέτας του, αὐτὴν καὶ εἰς τὰς προσευχὰς του· καὶ ἂν ποτε κατῶρθου νὰ διδῆ ἑαυτὴν διερχομένην τὸν κῆπον, ὦ! εὐτυχὴς καὶ φαιδρὰ διήρχετο δι' αὐτὸν ὄλη ἐκείνη ἡμέρα. Τότε ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀνακουφισθέντα. . . Καὶ πῶς νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὴν Νικόλην, ἥτις διεσκέδαζε τὰ φάσματά του καὶ τοὺς τρόμους του!

Κυριακὴν τινὰ τὴν εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον, πρῶτον τότε, μετὰ τῶν γηραιῶν αὐτῆς γονέων εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου τῆς Μοντμάρτης. Τοσοῦτον εὐλαβῶς ἦτο γονυπετής, ὥστε ἐνόησεν ὅτι ὄφειλε νὰ ἦναι ἀξιαγάπητος. Ὅταν δὲ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, τὸ ἀναρρέυσαν αἷμα ἔδιδεν εἰς αὐτὴν λεπτὴν ἐρεῦθους χροιάν, ἔστρεψε δὲ πρὸς τὸν Μανδαῖον βλέμμα πλήρες συμπαθείας καὶ τρυφερότητος, τὸ ὅποιον ἐνόησεν οὕτως καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν: ἔρωτος βλέμμα εἶναι αὐτό.

Καὶ δὲν ἠπατάτο, διότι ἀληθῶς τὸν ἠγάπα. Διῆλθε λοιπὸν ὄλην τὴν νύκτα ἀναλογιζόμενος τὸν εὐτυχῆ αὐτὸν καὶ γλυκὴν στοχασμὸν, ἀγαπῶμαι! μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν ὥστε τῷ ἐφάνη ὅτι εἶχεν ἀπαγγεῖλαι ὄρκον, καὶ ὅτι δὲν ἔμενε πλέον εἰμὴ νὰ ζητήσῃ τὴν Νικόλην ἀπὸ τοῦς γονεῖς τῆς. Καὶ ὑπέσχετο εἰς ἑαυτὸν νὰ κάμῃ τὴν αἴτησιν ταύτην ἀπὸ πρωίας. Ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν ἠθελον τὸν ἀπωθήσει· ἐπειτα δὲ ἦσαν προωρισμένοι ὁ εἰς

διὰ τὸν ἕτερον, εὐτυχεῖς ὁμοῦ μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμέρας. Μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμέρας! ἀνέκραξε καθ' ἣν στιγμήν ἡ αὐγὴ ἠπλοῦτο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ὡς λευκὸς πέπλος, μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμέρας! διελογίσθη, καὶ ἀποτόμως ἀπεσπάσθη τῶν χρυσῶν ὄνειροπολήσεών του. . . μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμέρας! καὶ ἡ λαίμητόμος; ἀνεφώνησε.

Τότε δὲ ἐπανεπέσει εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀνίας καὶ ἀπογνώσεως, ὑπεράνω τῆς ὁποίας τὸ θέλητρον δύο μηνῶν ἔρωτος τὸν εἶχε κρατήσει. Ἡ φρίκη τῆς εἰμαρμένης ἐκείνης, ἥτις τῷ ἐφαίνετο ὑπὲρ ποτε ἀναπόφευκτος, θὰ ἤρχετο λοιπὸν νὰ τὸν εὖρη καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀγκάλας τῆς γυναικὸς του! καὶ ἡ γυνὴ του ἠθελὲ σφίγγει λοιπὸν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ἀνθρώπου εἰς ἔγκλημα προωρισμένον; καὶ ἂν τὸ ἔγκλημα τοῦτο, τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ ἔγκλημα, ἐπέπρωτο νὰ τὸ ἐκπληρώσῃ ἐπ' αὐτῆς. . . ἐπὶ τινος τῶν συγγενῶν τῆς. . . τίς οἶδε.

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος ἀπὸ τῆς πρωίας ἐκείνης, ἡ δὲ Νικόλη τὸν ἠγάπα, διότι ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸν ἔκλαυσε, διότι ὤμοσε νὰ μὴ νυμφευθῆ ἄλλον.

Ἄλλ' ἂν ὁ Μανδαῖος ἐμάνθανεν ὅτι ὁ πολιόθριξ ἐκεῖνος ἀνὴρ ἦτο ὁ Μερρὺ Καπελούσιος, ἀρχαῖος ἐκτελεστής τῶν θανατικῶν ἀποφάσεων τῆς πόλεως Ρώμης, ὅτι ἡ νεᾶνις, ἡ ἀγγελικὴ καὶ θελκτικὴ ἐκείνη νεᾶνις ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ δημίου! ἂν ὁ Μανδαῖος ἐμάνθανε ταῦτα, ὦ! ἠθελὲ πιστεύσει μετὰ πλειοτέρας ἐτι πεποιθήσεως τὴν ὀλεθρίαν τοῦ νεκρομάντεως πρόρρησιν.

Οἱ δὲ γείτονές του ἰδόντες ὅτι ἐγένετο αἴφνης ἄφαντος, καὶ ἀναπολοῦντες τὴν διηνεκὴ αὐτοῦ μελαγχολίαν καὶ κατήφειαν, ὑπέθεσαν ὅτι νύτοκτονήθη· καὶ ἡ Νικόλη ἐτρόμαξεν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην. Αὐτόχειρ! ἀνθρώπος τὸν ὅποιον ἠθελεν ἀγαπήσει, ν' αὐτοκτονήθῃ, νὰ κολασθῆ, νὰ καταρασθῆ παρὰ Θεοῦ! καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Καὶ ὅμως μόνος ὁ φόβος τῆς αἰωνίας κολάσεως καὶ ἀρᾶς ἰσχυρὸς ν' ἀπομακρύνῃ τὸ ἔγχειριδίον ἀπὸ τῆς καρδίας του, καὶ πρέπει πολὺ ἰσχυρὸς νὰ ἦτο ὁ φόβος οὗτος, ἀφοῦ τὸν ἐμπόδισε νὰ κτυπηθῆ, ὅτε ἡ ἐπᾶνοδος τῆς ἰδέας του, τῆς ὀλεθρίας καὶ ἀναποφεύκτου, ἐδειξεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὄφειλε νὰ παύσῃ ἀγαπᾶν τὴν Νι-

κόλην. — Μολαταῦτᾶ ἡ εὐσέβεια τὸν ἔσωσε τῆς ἀπογνώσεως καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν Θεὸν διὰ νὰ ζητήσῃ ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν του, κινήσας πρὸς προσκύνησιν τῶν ἱερῶν τόπων.

Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐξελθὼν τῶν Παρισίων, ἐπεσκέφθη τὴν Παναγίαν τῶν Ἀρετῶν, ἀκολουθῶς δ' ἐπορεύθη εἰς Σάρτρας διὰ νὰ δεηθῆ τῆς θαυματουργοῦ Παρθένου. Προσκυνήσας δὲ πᾶσας τὰς ἐν Γαλλίᾳ ἐκκλησίας, συνανεμίγη συνοδίᾳ τινὶ προσκυνητῶν πορευομένων εἰς Κομποστέλλην, ἐκεῖθεν δ' ἐπανάηθε διὰ τῆς Λαγκεδόκης καὶ τῆς Προβηγκίας διὰ νὰ ἐπισκευθῆ τὴν ἁγίαν Παραμυθίαν. Καὶ εἶχε μὲν ἤδη ἰδεῖ πολλὰ ἱερά μνημεῖα, πρὸς δὲ τὸν ὠρχίον τῆς Ἰσπανίας καὶ Προβηγκίας οὐρανόν· εἶχεν ἀναπνεύσει τὸ ἄρωμα τῶν πορτοκαλεῶν· εἶχε θαυμάσει τὴν Μεσόγειον καὶ τὸν Ὠκεανόν, πλὴν πάντα ταῦτα τὰ θεάματα δὲν ἰσχυρὰν νὰ εἰσχωρήσωσιν ἐντελῶς εἰς τὴν ψυχὴν του ἵνα ἐκδιώξωσιν ἐκεῖθεν τὸν καταδιωρόσκοντα αὐτὴν λογισμὸν. Τότε δὲ ἐπέισθη ὅτι εἰς Ρώμην ἠθελεν εὐρεῖ ψυχικὴν εἰρήνην, καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Ρώμην ὁδόν, βραδέως· μολοντοῦτο χωρῶν· διότι ἕκαστον πολίχινον εἶχε καὶ ἱερὸν τι ἀντικείμενον τὸ ὅποιον τὸν ἐσταμάτα· ἐδῶ μὲν εἶλκυε τὴν εὐλάβειαν αὐτοῦ τὸ *volto santo*, ὁ θαυμαστὸς σταυρὸς τῆς Λούκας, ἐφ' οὗ ὁ Χριστὸς κοσμίως καὶ εὐπρεπῶς φέρει χιτῶνα μὲ χρυσοῦς ἐκ χρυσοῦ καὶ μαργαριτῶν κεκοσμημένον· ἐκεῖ ἡ *santa casa* τῆς Παναγίας τῆς Λορέττης· παρέκει τὸ ἅγιον σουδάριον ἀγνωστὸν ἐν τίνι ἑτέρᾳ πόλει· καὶ τέλος, ἀπὸ ἱερῶν σταθμῶν εἰς ἱεροῦς σταθμοῦς, ἔφθασεν εἰς Ρώμην· ἐκεῖ δὲ ἔκαμε τὰ συνήθη εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν ἱεράν ταύτην πόλιν εὐσεβεῖς, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ πάπα κομβολόγιον εὐλογημένον, καὶ ἠγόρασεν ἱκανὸν ἀριθμὸν συγχωροχαρτίων.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

Η ΔΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Ἑορτὴ παρὰ Πέρσαις.

I

Ἐὰν εἰς ὑμᾶς, εὐγενεῖς καὶ ἐρωτύλοι κάτοικοι τῆς Κεκρωπίας, λάτραι τῆς γλαυ-

κόπιδος θεᾶς τῶν ἐρώτων, ἦναι συγχωρημένον νὰ περιέρχεσθε τὰς ὁδοὺς μόναι καὶ ἐλεύθεραι, ὡς περιστερὰ· νὰ ὑπρίνετε καὶ ἐξυφαίνετε ἔρωτας καὶ ὀδύους· νὰ ὑποδουλοῦτε εὐκισθήτους καὶ ἀδυνάτους καρδίας καὶ νὰ περιπτύσσεσθε — ἐν τῇ μέθῃ τοῦ χοροῦ, ἐννοεῖται, — τοὺς ἀγαπητοὺς καὶ προσφιλεῖς ὑμῖν, χωρὶς κοινωνικῆς τῆς χαλινοῦς νὰ σᾶς ἐμποδίζῃ καὶ ἐνοχλήσῃ, οὐχ ἦτον καὶ αἱ Περσίδες ἀπολαμβάνουσι δικαιοῦματος ἀπολύτου ἐλευθερίας βραχυτάτης μὲν εἰς ἄκρον ὅμως αὐταῖς ἐπιθυμητῆς, ὅπερ, εἰμι βέβαιοι, καὶ ὑμεῖς αἱ γεννηθεῖσαι καὶ ἀνατραφεῖσαι ὑπὸ τὴν αὔραν τῆς ζωογόνου ἐλευθερίας ἠθέλατε ἐπιποθήσει.

II

Ὡς ὄλαι αἱ γυναῖκες τῆς Ανατολῆς, αἱ τοσοῦτον ὑπὸ πολλῶν τῶν μεγάλων ποιητῶν ἐξυμνηθεῖσαι διὰ τε τὴν ἀληθῆ καλλονὴν καὶ τοὺς μέλανας αὐτῶν μεγάλους ὀφθαλμοὺς, ζῶσιν εἰς κατὰστασιν, ὡς εἶπεν, δουλικὴν, ἐξαρτώμεναι ἀπολύτως ἀπὸ τῶν διαθέσεων καὶ νευμάτων τῶν αὐστηρῶν πατέρων ἢ τῶν ζηλοτύπων συζύγων αὐτῶν, εἰς τὰς ἐκείνων ὀρέξεις ὑπεικουσαι, χωρὶς νὰ ἔχωσιν οὐδὲ θέλησιν οὐδὲ κλίσιν ἰδίαν, στερούμεναι ἐντελῶς κοινωνικῆς τινος ἀναπτύξεως, καὶ τηκόμεναι ὑπὸ τὸν πνιγρὸν ἀέρα τῶν κεκλεισμένων χαρμενίων, ὅστις ἀποχαυνώνει αὐτάς, οὕτω καὶ αἱ ἀπόγονοι τῆς Παρσιάτιδος καὶ Οὐμάης ζῶσιν.

III

Ὡς οἱ εὐγενεῖς Ρωμαῖοι εἶχον τὰ *Κρόνια* (*Saturnalia*) ἑορτὴν καθ' ἣν οἱ πολυάριθμοι αὐτῶν δούλοι ἀπελάμβανον ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, καταντῶσαν μέχρις ἀκολασίας, διδόμενοι εἰς τὴν μέθην καὶ τὴν κραιπάλην, παρεκτρεπόμενοι εἰς μυρία ἀτοπήματα, οὕτω καὶ αἱ Περσίδες ἦσαν ἀπόλυτοι κυραὶ ἀπαξ τοῦ ἔτους εἰς διάστημα εἴκοσι καὶ τεσσάρων ὡρῶν.

Νομίζω, καλαὶ καὶ συμπαθεῖς ἀναγνώστριαι — ἀποτείνομαι δὲ εἰς ὑμᾶς διότι μόναις ὑμᾶς ἐνδιαφέρουσιν οἱ λόγοι μου οὗτοι — ὅτι μία γυνὴ εἰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας δύναται νὰ κατορθώσῃ ὅ,τι εἰς ἀνὴρ δὲν θὰ κατῶρθου εἰς ἓνα καὶ πλεονεῖον, καὶ ἂν μάλιστα ἡ γυνὴ αὕτη ἦναι τοῦ σημερινοῦ αἰῶνος, δηλ. τοῦ αἰῶ-

νος τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῶν φώτων. Μολονότι πολλοὶ ἐξ ὑμῶν δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῶν εἰκοσιτεσσάρων τούτων ὥρων, ἔχουσαι ὑπὸ τὴν καλὴν διάθεσίν σας ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ. Πιθανὸν νὰ ἀπατώμαι εἰς τὰς σκέψεις μου ταύτας—ἀδιάφορον—.

III

Ἡ ἐλευθερία αὕτη παραχωρεῖται ταῖς γυναῖξιν τῶν γενναίων καὶ μεγαλοφρόνων—ὡς ὁ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ— Περσῶν, καθ' ὅν χρόνον τὸ ἑαυτῶν ἔθνος ἐορτάζει τὴν ἐπίσημον καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐορτὴν *Μαρδοουϊρὰν* ἣτοι *ἀίχμαλωσίαν τῶν ἀνδρῶν*, ἣτις εἶναι ἡ καλλιτέρα καὶ ἐπιθυμητότερα ἐορτὴ εἰς τὰς λεπτοφυεῖς θυγατέρας τῆς πρώτης ἀμαρτίας, ἕνεκα τῆς ὁποίας κατεδικάσθη ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος νὰ ᾔηται θνητός. Ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἐορτὴ αὕτη εἶναι συγκεχωρημένον αὐταῖς νὰ ζητήσωσιν ὡς συζύγους—ἀνευθιβάτως—οἰουσιδήποτε ἤθελον ἐκλέξει μεταξύ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων θνητῶν τῶν φερόντων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των μεγαλειτέρους, τῶν διὰ τὰς λεπτὰς χεῖράς σας *manchons*, πῖλους καὶ αἱ δειλαὶ νέαι κόραι, εἰς ὧν τὰ ἄσπρα στήθη ὑπετρέφετο ὑποτρέμον τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος, εἶχον τὴν πλήρη ἐλευθερίαν νὰ δηλώσωσιν τὴν κλίσιν καὶ ἀγάπην αὐτῶν πρὸς τὸν ἄνδρα ὅστις εἶχε πορθήσει τὴν νεαράν καὶ εὐαίσθητον καρδίαν αὐτῶν—οὐχὶ βεβαίως διὰ τῶν τηλεθόδων τῆς τελειότερας ἐφευρέσεως τοῦ Σχασεπιὸς οὐδὲ διὰ τῆς νέας πολιορκοητικῆς τέχνης τῶν εὐγενῶν τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Πλάτωνος ἀπογόνων, συνισταμένης εἰς μελιρρότους λόγους, εἰς ψευδεῖς ἐξωτερικὰς ἐπιδείξεις, εἰς ἀπατηλοὺς ὄρκους καὶ ὑποσχέσεις ὑφ' ὧν ὑμεῖς νικᾶσθε πάντοτε—ἀλλὰ διὰ τοῦ φρονίμου καὶ ἀγνοῦ ἔρωτος. Εὐκαιρία ἦτις αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους καὶ ἦτις ἂν εἶδιδετο εἰς πολλὰς ἐξ ὑμῶν ἠθελε φέρει βεβαίως τὴν εὐτυχίαν εἰς πολλοὺς εὐαισθητοὺς καὶ πολυτάλαγτους ἱππότες τῶν νεωτέρων χρόνων, οἵτινες ἀφ' ὑμῶν καὶ μόνων ἀναμένουσι νὰ ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας καὶ πραγματώσασθαι τῶν μέχρι τινὸς ἀπραγματοποιήτων σχεδίων των.

Ν. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΚΛΕΩΝ.

— Εἶσαι ψυχρά, πολλὴ ψυχρὰ ἀπὸ τινος, Μαρία·
Θ' ἐπίλθῃς, εἶπες; πιθανὸν θὰ ἐκορέσθῃς, φίλη.
Τῶντι εἶναι φορτικὴ καὶ ἡ εὐδαιμονία,
Φιλοῦντα ἀποκείμενους ἐπίσης καὶ τὰ χεῖλη.

—οο—

Ἡ νύξ ἐπῆλθε, καταιγὶς βραδεία ἀπειλεῖται·
Ἐγκυμονεῖ τὸν κεραυνὸν τὸ σύννεφον ἐκεῖνο·
Τοιαύτην νύκτα ἡ ψυχὴ λατρεύει καὶ φοβεῖται·
Μὴ φύγῃς, μείνε· ἀνευ σοῦ, Μαρία, τί θὰ γίνω.

—οο—

— Ἐκέρδησα ἐν στοιχείῳ — ἀπήντησεν ἐκείνη
Καὶ ἀφροντὶς ἠνέωξε τὴν θύραν τῆς οἰκίας—
Πλὴν διατὶ ὠχρότατον τὸ πρόσωπόν σου κλίνει,
Καὶ διατὶ ἡ ἔκφρασις πικρὰς ἀπελπισίας;

—οο—

Τί; μ' ἀγαπᾷς; οὐ ἄλλοτε κομπάζων ἐκαυχᾶσο
Ὅτι ποτὶ πρὸς γυναῖκας τὸ γόνυ δὲν θὰ κλίνει,
Ἀναπολῶν τὸν Βέρτερον πολλάκις ἐχασμᾶσο
Κ' ἐκᾶχαζες εἰς ἔκφρασιν περιπαθοῦς ἰδύνης.

—οο—

Τίς οἶδεν! ἴσως ἔπαλλεν ἐντός μου ἡ καρδία,
ἴσως σ' ἠγάπων κ' εὐθυμὸς μὲ ἴθραυς τὰ στήθη·
Φέρει καιρίαν τὴν πληγὴν τοιαύτη εἰρωνεία,
Δὲν λησμονεῖται εὐχερῶς, καὶ δὲν ἐλθμονεῖται.

—οο—

Σ' ἐξεδιχθήην μ' ἀγαπᾷς ταλαίπωρον παιδίον·
Εἰς γῆν παρθένον ἰσχυρὸν τὸ αἶσθημα αὐξάνει·
Ἀλγίθειαν ὑπέλαβες καὶ ἦτο προσωπίον·
Δὲν σὲ ἠγάπησα ποτὲ, ὦ Κλέων, ἦτο πλάνη.

—οο—

Καὶ ἤδη ἐξωφλήσκειν· εἶναι βαθὺς ὁ πόνος·
Ἄ! τὰ γνωρίζω— ἄλλοτε— ἄλλ' ἤδη εἶμαι κρῦα·
Ὅτι μ' ἐκράτεισ σπαίρουσαν καὶ τότε ἦσο μόνος,
Δὲν ἦτο ἔρωτος, ἀλλὰ τοῦ μίσους ἡ μανία.

—οο—

Τὴν ἀσοδεμένην ἄλλοτε δὲν θὰ ἐμπιέξῃς πλέον,
Ἡοθένης τοὺς παλμοὺς αὐτῆς καὶ τὴν ζηλοτυπίαν.
Εἶναι βαθεῖα ἡ πληγὴ, δὲν βλέπω δάκρυ βίον.
Ἐπῆλθε, νύξ, ὕγιαίνε· φοβοῦμαι τὴν σκοτίαν.

II.

Ἀπῆλθεν; εἶναι ἀληθές; δὲν εἶναι ὕναρ, Κλέων;
Ἡ παρουσία τῆς πληροῦ τὴν αἰθουσαν ἀκόμη·
Διστάνεται τὸν ἀσοασμὸν τὸ χεῖλός σου τὸ καίον
Κ' ἠμύρωσε τὰς χεῖράς σου ἡ κασταγὴ τῆς κήμης.

Ναί, Κλέων, σ' ἐγκατέλιπε, χωρὶς νὰ ἀποθάνῃ,
Καὶ ἡ καρδία σου ψυχρῶς, βαρβάρως ἀγλευάσθη·
Ἡθέλησε τὸ παρελθὸν συγχρόνως νὰ μιάνῃ,
Κ' ἐπρόφερε, ἦτι ποτὲ, ποτὲ δὲν σὲ ἠγάπηθη.

—οο—

ὦ, φείσθητι τὸ παρελθὸν τοῦ Κλέωνος, Μαρία·
Εἶν' ἱερὸν, οὐδέποτε θὰ ἐπανεῖλθῃ πλέον·
Τοιοῦτον φίλημα ποτὲ δὲν εἶναι εἰρωνεία,
Δὲν ψεύδεται ὁ ὀφθαλμὸς ὁ ἐκ τοῦ πάθους κλαίων.

—οο—

Ἐκτὸς τῆς ἀναμνήσεως, τί ἄλλο, τί τὸν μένει!
Ἄφες νὰ ἀναπαύεται εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνης,
Ὅποτεν ἡ ζωὴ αὐτοῦ γυμνὴ, ἡρηλωμένη,
Ἀποστραφῇ ἀπὸ τῆς γῆς ὠχρὰ ἐκ τῆς ἰδύνης.

—οο—

Ἡ θύρα ἔτριξε· σιγὴ ἀποκατέστη πάλιν.
Ὁ Κλέων τὸ παράθυρον ἀνοίγει· εἶδε σκότος,
Καὶ πάλιν φῶς, καὶ ἀστραπάς, καὶ τρικυμίας [ζάλην,
Καὶ πέραν ἐκυλίετο τοῦ κεραυνοῦ ὁ κρότος.

—οο—

Καὶ ὅτε εἶδε τὴν μακρὰν οἰκίαν τοῦ σώματός του,
Καὶ ἤκουσε γογγύζουσαν τὴν βίαν τῶν ἀνέμων,
Καὶ εἶδε νύκτα φεβερὰν ἐκτὸς ὁ ὀφθαλμὸς του,
Ἐνόησε τὴν μόνωσιν καὶ ἀπεστράφη τρέμων.

—οο—

Μόνος— τὸ σκότος ἔγινε βαθύτερον— ἂ! μόνος,
Μόνος μ' ἐν πτώμα ἔρωτος, μ' ἐν πτώμα εὐτυχίας,
Αὐτὸς καὶ ἡ καρδία του καὶ ὁ πρεσβύτων χρόνος
Ὅν ὁ παλμὸς ταχύτερον ἐμέτρει τῆς καρδίας.

—οο—

Ὁ Κλέων δὲν ἐστέναξεν· ἦτο ἄνηρ ὁ Κλέων·
Ἄλλ' ὅτ' ἐσκέφθη ὅτι πᾶς ὁ ἔρως ἦτο πλάνη,
Ἡπίστησε πρὸς ἑαυτὸν, πρὸς τὴν ζωὴν του πλέον,
Ἡτένισε τὴν θύελλαν, κ' ἐσκέφθη ν' ἀποθάνῃ.

III.

Ὁ ἔρως, τέκνον τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς μελαγχολίας,
Ἄσφίγγε, προτείνουσα διπλοῦν γριωπῶδες προσωπίον,
Τὸ ἀπειρον καὶ τὸ μηδέν, τὸ μῆνυμα καὶ τὸν βίον,
Φαίδρε τῆς λήθης ἀδελφὴ καὶ τῆς ἀπελπισίας·

—οο—

Τίς εἰς τὸ στήθος τῆς γυμνῆς μητρός σου ἐκοιμήθη
Χωρὶς τὸ πᾶν νὰ ἀρνηθῇ, τὸ πᾶν νὰ λησμονήσῃ;
Τίς πρὸς στιγμὴν ἠγάπησε καὶ τίς ἀντηγαπήθη,
Χωρὶς τὸν θάνατον αὐτὸν μὲ θάρρος ν' ἀντικρύσῃ;

—οο—

Τίς, ἐνφ' κλαίων ὁ βορρᾶς συρίζει εἰς τὰ δάση
Ἐνηγκαλίσθη γυναῖκας ὀφρὸν πεφιλημένην
Κ' ἐπέθεσεν ἐν φίλημα ἐν σιγηρᾷ ἐκστάσει
Καὶ δὲν ἠσθάνθη τὴν ζωὴν συγχρόνως ἀβεννομένην;

—οο—

Ἰδὲ, ἀπέργεται αὐτῇ, τὸ ὄναρ τῆς σκοτίας·
Μακρὰ εὐθὺς ἀκολουθεῖ τὸ ἐλαφρὸν τῆς βήμα·
Ὀῦμοι! ἂν ὑποκλέψωμεν στιγμὴν εὐδαιμονίας
Εἶναι τῶντι ἐγκλημα, εἶναι τῶντι κρῖμα;

—οο—

Καὶ ἔπειτα... καὶ ἔπειτα προτείνοντες τὰς χεῖρας
Συρόμεθα διηνεχῶς ἐνώπιον ὄνειρου,
Τρέφοντες ὄνειρα κενὰ κ' ἐπιθυμίας στείρας,
Ἀναμνήμονες τῆς καλλοῦνης τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου.

—οο—

Ταλαίπωρε, προσέφερες σφριγῶσαν τὴν καρδίαν,
Προσέφερες τὰ ὄνειρα, τοὺς πόθους σου, τὸ μέλλον,
Τὴν ἰλαρὰν νεότητά, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν,
Σὺ δ' ἀστὴρ ὁ φαινίς, ὁ μέλις ἀνατέλλων·

—οο—

Τί ἔλαβες ὡς ἀμοιβὴν καὶ τί σὲ ἀπεδίθη;
Ἐν φίλημα, ἀκτις φωτὸς ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας,
Κ' ἔπειτα λήθη παντελής· Καὶ ὄνειρα καὶ πόθος
Κοιμῶνται ὑπὸ τὴν οἰκίαν βραχείας εὐτυχίας.

—οο—

Καὶ ὅταν μόνος ἔμεινες μ' αἰμάσσουσαν καρδίαν,
Κ' ἐσούριζεν ὁ ἀνεμὸς καὶ φρίκη διεχούθη,
Καὶ εἶδες πᾶν τὸ μέλλον σου εἰς τὴν ἐκτὸς σκοτίαν,
Κ' ἠρώτησες τὸ παρελθὸν, ὦ, τί σὲ ἀπεκρίθη;

III

Βεβαίως, φίλε, ἔτυχε ποτὲ νὰ ἀγαπήσῃς
Ὅχι φαντάσματα κενὰ νοσοῦσης διανοίας,
Ἀλλὰ γυναῖκα ἔχουσαν καὶ σάρκα καὶ αἰσθήσεις·
Τί σὲ παρέσυρε, πρὸς τί προσέφερες ὑπερίας;

—οο—

Ὅχι ἡ φρόνησις· ποτὲ αὐτῇ δὲν συμβαδίσει·
Μὲ τὸν ἀμέριμον υἱὸν τῆς φλογερᾶς Παφίας·
Τὸ γῆρας τὸ παρηκμακὸς ἡ φρόνησις στολίζει·
Ὁ ἔρως εἶναι ζωηρὸς καὶ ἄφρων νεανίας.

—οο—

Ὅχι ἡ παιδεία· παρειὰν καχεκτικὴν προτείνει
Καὶ ὄζει κόνεως πολλῆς, μελάνης καὶ χαρτίων,
Τὴν φαλακρὰν τῆς κεφαλῆς εἰς παρελθόντα κλίνει
Καὶ ξένη πάσης ἡδονῆς διέρχεται τὸν βίον.

—οο—

Ἢ μὴ δὲν εἶναι κωμικὸν γυνὴ πεπαιδευμένη,
Ἐνφ' ἀσπάζεσαι αὐτὴν τὰς φράσεις διορθούσα,
Περὶ τῶν τῆς γραμματικῆς μορίων σκεπτομένη
Καὶ ὡς διδάσκαλος ψυχρὰ καὶ ἀηδῶς λαλοῦσα;

—οο—

Ἄλλως οἱ ἄνδρες ἔχουσι παιδείαν ἀνωτέραν,
Κ' ἰλπίζω ὅτι ἐξ αὐτῶν κανένα δὲν ἠράσθη·
Καὶ ἂν προτείνῃ κεφαλὴν Σωκράτους σφωτῆραν·
Θαυμάζεις τὸν Ἀσώπιον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἠγάπησθης.

—οο—

Τι τὸ παρῖοις; λοιπὸν μετὰ τὸσαύτης βίας,
Πῶς ἰσχυρῶς τῆς ψυχῆς ὁ θυλλώδης σάλος,
Καὶ τὴν ὑπέθερε τὸ πῦρ ἐκεῖνο τῆς καρδίας;
Τὸ εἶναι, ἡ ἀντίθεσις τοῦ φύλου καὶ τὸ κάλλος.

— 00 —

Τὴν τὴν τοιαύτη εἰς τὴν γῆν ὑπάρχει μία μόνον;
Πρὸς τὴν ὠραιοτάτην εἰς αὐτὴν ἀγάπην αἰώνιον,
Ἀφοῦ τὴν καλλονὴν αὐτῆς ὁ κόρος ἀμαυρῶν
Θὰ τρίψῃ τὴν λατρίαν σου εἰς ἀδιαφορίαν;

— 00 —

Ἢ εἴναι αἴφνης κορεσθῆ ταχύτερον ἐκείνη
Πρὶν σιωπῆσαι ἐντελῶς ἐν σοὶ ἡ ἀρμονία,
Καὶ ζωοποιήσῃ τὴν σκοτὴν τοῦ πάθους ἡ ἰδύνη
Ἢ ἀπελευθέρωσεν ἡβὴν καὶ ἡ ζηλοτυπία;

— 00 —

Ὡ, τότε, τότε διατὶ τὸ βλέμμα περιφέρων,
Ἰπλάσις τὴν γῆν αὐτὴν εὐραϊαν ἐρημίαν;
Πῶς σὺ δ' ἔτι νεκρὸς μεταμορφώθηκε γέρον
Μακρὰν ὀδὴν ὑπερτάς ἀλλ' εἰς στιγμὴν βραχέϊαν.

— 00 —

Ὡς τὸ λοιπὸν παρήλασεν ἡ φύσις, ἡλλοιωθῆ,
Κ' ἂν ἡ ἀνοήτως σφαιρῆ ἐν βῆδον μόνον θάλλει,
Ἀπ' ὅλα τ' ἀνοήτῃ ἡ εὐχὴ αὐτῆς ἀπεγυμνωθῆ
Καὶ μίξ μόνῃ ἀπὸ τῶν ἀντὶ τοῦ δάσους ψάλλει;

— 00 —

Ἀτομικότητα καλοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ζητεῖται
Ἐνφ' ἑστὶν ἡ ἰδανικὴν πετῆ ἡ φαντασία
Κ' ἂν ὡς παντοῦ ἀτίλειαν ἀνθρώπου τὰ εὐρήματα;
Τὸ κάλλος μὴπως λίγεται Ἑλένη ἢ Μαρία;

— 00 —

Ἐλθὲ ἰδῶ, ἡ τράπεζα εὐκαίμη ἀναμίνει,
Ὁ εἶνος στέλλει, ἔρωμα πληροῦ τὴν ἀτυχεσίαν,
Τὸ φῶς εἰς σώματα λευκὰ λαθραίως ἀλισθαίνει;
Ἐἴδεις ποτε ἀμήγυριν αὐτῆς εὐθυμοσίαν;

— 00 —

Ἐπίθεος ἀσπαστὸν θυμὸν εἰς κορυφῶδη χεῖλην
Ὡ, δὴν θὰ δώσης καὶ ἰδῶ ἀντάλλαγμα τὴν βίον,
Δὲν φθεῖροι τὴν νεότητά ἡ ἰλαρὰ σου φίλη
Δὲν διαγείρει αἰσθητὰ τὸν κεραυτὸν ἐγκλοῖον.

— 00 —

Ἐκείνην ἔρας, ἀκριβὰ πληρώνεται ἐκείνη,
Σὺ ἀφαιρῆς τὰς ἱερὰς ἰλιπιδας τῆς καρδίας,
Καὶ ἔρημον εἰς τὴν ἰδὴν τοῦ βίου σὺ εἶναι.
Περῆ, σὺ βλέπει, προχωρεῖ μετ' ἀδιαφορίας.

— 00 —

Ἐλθὲ ἰδῶ, σὺ προσκαλεῖ τοῦ πάθους ἡ Πιστοῦρη,
Καὶ ἡ Παχὴλ τοῦ ἔρωτος ἡτις ἔρωσα σπαίρει,
Ἢ μὴ σὺ θείλῃς ἡ δειλὰ καὶ ὠχρῶσα κόρη,
Ἢτις τὴν λέξιν σ' ἀγαπᾷ ψευδίζουσα προφέρει;

— 00 —

Ἰδὲ τῆς ἐρωμένης σου τὸ πυρετώδες ἔμμα,
— Πρὶν, ἰννοεῖται, ψυχρανθῆ ὑπὸ τῆς συνηθείας—
Ἰδὲ ἡ παρὰ αὐτῆς, τὸ στήθος καὶ τὸ σῶμα.
Λοιπὸν τί λείπει; τίποτε. — Ἐκτὸς τῆς γοητείας.

IV

Συγγνώμην· ἰλησμένησα τὸν Κλέωνα· ἐκείνος
Ἐσκέπητο ἔρα τὴν μακρὰν αὐτὴν φιλοσοφίαν;
Τίς οἶδεν· ἀλλ' ἐκέχασεν ἰξαιφνης χαρμῶσυν.
Ὁποῖος ἐπικήδειος πρὸς τὴν μελαγχολίαν!

— 00 —

Ἠγέρθη πάλιν σιδαροῦς βραχίονας ἀκόμη,
Εἰς τὴν καρδίαν του θυμὸν ἐκυκλοφόρει αἶμα,
Τὸς φθινοῦντας ἔρωτας δὲν ἀγαπᾷ ἡ βώμη,
Οἱ θρῆνοι δὲν ἀρμόζουσιν εἰς ἀετῶδες βλέμμα.

— 00 —

Ἐπὶ τραπεζῆς γυναικὸς φωτογραφία κεῖται·
Μαρία σὺ τὴν ἰδῶσιν μ' ἐν φίλημα, καὶ θυμῶ
Κ' ἡ εὐτυχία ἐν αὐτῇ τῷ κόσμῳ λησμονεῖται.
Ἢ λήθη καὶ ὁ θάνατος ὁ μέγας εἶναι νόμος.

— 00 —

Ὁ Κλέων τὴν εἰκὸν αὐτὴν ἰξαιφνης ἀτενίζει
Μὲ βλέμμα εἶρον, ἤρεμον καὶ ἄχι ἀληθῆνος.
Τῶντι, ἰψιθύρισην, εἰν εὐμορφος. Τὴν σχίζει.
— Ἐν βράχος τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐξέσχιση συγχρόνως.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΛΟΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 79.)

Πρώτη πράξις τῆς ἦτο νὰ κλείσῃ διὰ
τοῦ μοχλοῦ τὴν θύραν. Τούτου γενομένου,
ἐπλησίασε πρὸς τὴν νεάν κυρίαν τῆς καὶ
τὴν. ἰκέτευσε νὰ τῇ διηγηθῆ τὰ διατρέ-
ξαντα.

— Ὁ καταδιώκτης μου εἶναι ἐδῶ!
ἐπιθύρισην ἡ Ἑλένη.

— Τὸ ὑποπτευόμενον, ἀπήνησεν ἡ πιστὴ
Σωσάννα. Ὡ! διατὶ συγκατατίθητε νὰ
ἀφήσετε τὸ πρεσβυτέριον;

— Ἐἴθε νὰ ἤμην ἐκεῖ ἀκόμη! θὰ ἤμην
ἀσφαλῆς. Ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψωμεν. Δὲν θὰ
εἶμαι ἡσυχος εἰμὴ ὅταν ἰδῶ ὅτι εἶμαι πάλιν
ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος ὁ-
κτορος Ὀσμ. Ἐάν ἤξευρε ποῖαν καταδιώ-
ξιν δοκιμάζω!

Ἢ Σωσάννα ἐτήρησε σιωπὴν. Ἠξευρεν
ὅτι δὲν ἦτο πιθανὸν νὰ τῇ ἐπιτρέψωσι νὰ

ἐξέλθῃ τῆς μεμονωμένης ἐκείνης οἰκίας,
ὅπου ἔφεραν τόσον ἐπιτηδείως τὴν Ἑλένην.
Ἐπὶ τῇ παρακλήσει τῆς κυρίας τῆς, ἐκοι-
μήθη πλησίον τῆς· ἀλλὰ παρήλθον πολ-
λαὶ ὥραι πρὶν κλείσῃ ὁ ὕπνος τὰ βλέ-
φαρα τῆς δυστυχῆς ὀρφανῆς.

Μετὰ νύκτα τεταραγμένην, ἠγέρθησαν
καὶ αἱ δύο, καὶ ἡ Σωσάννα κατέβη διὰ νὰ
ἰδῆ μὴπως ὑπῆρχε πιθανότης νὰ ἐγκατα-
λείψωσι τὴν οἰκίαν πρὶν ἐξυπνήσωσιν ὁ
συνταγματάρχης καὶ ἡ σύζυγός του. Κατὰ
τὴν ἀπουσίαν αὐτὴν ἡ Ἑλένη ἐπεκαλέ-
σθη τὸν προστατεύοντα τὰ ὄρφανὰ ἐν ὄρα
θλίψεως καὶ κινδύνου. Αἴφνης βῆμά τι
ἐπλησίασεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς· ἠγέρθη
μετ' ἀγανακτικῆς καὶ ἐκπλήξεως ἰδοῦσα
εἰσερχομένην τὴν τροφόν. Ἢ Ἑλένη οὔτε
λέξις ἐπρόφερον ἐπιπλήξεως ἢ παρακλή-
σεως, διότι ἤξευρεν ὅτι θὰ ἦτο ἀνωφελές·
ἀλλ' ἐστράφη ἐν σιωπῇ μετὰ τὴν ἤρεμον
ἀξιοπρέπειαν τῆς ἀρετῆς.

— Σὰς εἶπα ὅτι θὰ ἐπανιδρωθῶμεν μετ'
ὀλίγον, ἀνέκραξεν ἡ Ζάρα μετ' εἰρωνικοῦ
μειδιάματος. Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ παλαι-
σετε κατὰ τοῦ πεπρωμένου, καὶ τὸ πε-
πρωμένον σας εἶναι νὰ γίνετε σύζυγος τοῦ
Μίραν Ἄφαξ!

— Μᾶλλον τὸν θάνατον! εἶπε καθ'
ἐαυτὴν ἡ Ἑλένη καθήσασα πλησίον τοῦ
παραθύρου, καὶ λαβοῦσα βιβλίον τι διὰ νὰ
ἀποφύγῃ πᾶσαν συνδιάλεξιν μετὰ τῆς
γυναικὸς τὴν ὁποῖαν ἠγάπησεν ἄλλοτε
μετὰ τὸσαύτης ἐμπιστοσύνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Ὁ Κ. Ἐλδορθου, ὁ φίλος τοῦ μακαρί-
του σὶρ Οὐίλλιαμ ἐξηκολούθει διαμένων
εἰς τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου, ὑπὸ τὴν
πρόφασιν νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν τῆς
ἰδιοκτησίας, νὰ κάμῃ νεάν ἐκτίμησιν τῶν
γαιῶν, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ σὶρ Οὐίλ-
λιαμ Μομβράυ. Ὁ συνταγματάρχης ἐξε-
νοχωρεῖτο διὰ τοῦτο. Ἀνησύχει, χωρὶς νὰ
ἤξευρῃ διατὶ, διὰ τὴν παρατεταμένην
ἐκείνην διαμονὴν τοῦ νομικοῦ συμβούλου
τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τῷ ἔγραψε πολλά-
κις προσκαλῶν αὐτὸν εἰς Λονδίον. Ἀλλ'
ἐκάστοτε ἐλάμβανεν ἀρνησιν μετὰ λέξεις το-
σοῦτον φιλόφρονος, ὥστε ἦτο ἀδύνατον
νὰ εὐρῇ αἰτίαν ἐριδος.

Ἡθέλησεν ἀκολούθως νὰ πράξῃ αὐθεν-
τικὴν τινα πρᾶξιν ἡτις ἐπι μᾶλλον τὸν
ἐταπεινώσεν· ὁ Κ. Ἐλδορθου τῷ ἐνθύμισην
ὅτι δὲν ἦτο ὁ πλησιέστερος κληρονόμος
τοῦ βαρῶνου· ὅτι οὐδεμίαν εἶχε νὰ ἐξα-
σκήσῃ ἐξέλεξις ἐπὶ τῆς ἰδιοκτησίας, καὶ
ὅτι ἀνευ ῥητῆς διαταγῆς τοῦ σφραγιδο-
φύλακος, ὁ Ἐλδορθου δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπο-
χωρήσῃ εἰς τὰς αἰτήσεις του χωρὶς νὰ πα-
ραβῆ τὸ καθήκον του καὶ νὰ πράξῃ ἐναν-
τίον τῶν παραγγελιῶν τὰς ὁποίας εἶχε
λάβει παρὰ τοῦ μακαρίτου πελάτου του.

Οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ αἷτια τὰ
ἀναγκάζοντα τὸν Κ. Ἐλδορθου νὰ μὲνη εἰς
τὸ Καρρόου ἐστενοχωρεῖτο εἰς πᾶν βῆμα
παρὰ τοῦ κονικλοκρόφου, ὅστις ἐφαίνετο
μὴ ἔχων ἄλλην ἐνασχόλησιν εἰμὴ νὰ τὸν
ἀκολουθῆ πανταχοῦ. Τὸ μόνον μέρος ὅπου
εὕρισκετο ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸν ὄχληρον
ἐκείνον ἦτο ἡ βιβλιοθήκη τοῦ φρουρίου·
ὁ κατάσκοπος ἐφαίνετο μὴ τολμῶν νὰ εἰσ-
έλθῃ ἐκεῖ.

Μετ' οὗ μικρᾶς λοιπὸν εὐχαριστικῆς
ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἔμαθεν ὅτι ὁ Βίλλ
Σίδελερ προσεκληθῆ παρὰ τοῦ συνταγμα-
τάρχου εἰς Λονδίον. Ἄμα εἶδεν ἐαυτὸν
λυτρωθέντα τοῦ ἐνοχλητικοῦ ἐκείνου κα-
τασκόπου, ἐζήτησε τὸν Ζόε Βέαν καὶ
τὸν εὗρεν εἰς τὸ κοιμητήριον συνοδευμέ-
νον ὑπὸ τοῦ γέροντος Μαρτίνου καὶ τοῦ
νεκροθάπτου.

— Ζόε, εἶπεν ὁ ἀνθρωπος τοῦ νόμου,
νομίζεις ὅτι δύνασαι νὰ φέρῃς τὸν γέροντα
φίλον σου εἰς τὸ φρούριον;

— Βεβαίως, ἐάν τὸ ἐπιθυμῆτε. Μὲ ἀκο-
λουθεῖ πανταχοῦ.

— Τὸ ἐπιθυμῶ. Μὲ φαίνεται ὅτι ἐάν
δυνηθῶμεν νὰ τὸν εἰσαγάγωμεν αἴφνης εἰς
τὴν βιβλιοθήκην ὅπου ἐγένετο ὁ φόνος τοῦ
σὶρ Οὐίλλιαμ, θὰ τῷ ἐπανήρχετο ἡ μνή-
μη. Ἀρκεῖ στιγμιαία λάμψις διανοίας διὰ
νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ὅπου θέλομεν.

Συμφωνήθη νὰ τὸν εἰσαγάγῃ κατ' αὐ-
τὸ ἐκεῖνο τὸ ἔσπερας.

Διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ
σχεδίου των, ἦτο ἀνάγκη νὰ μὴ ὑποπτευθῆ
ὁ Μαρτίνος τὸ μέρος ὅπου τὸν ὠδήγουν,
καὶ κανὲν οἰκείον ἀντικείμενον νὰ μὴ προσ-
βάλλῃ τὰ βλέμματά του.

Πρὶν λοιπὸν πλησιάσωσιν εἰς τὸ φρού-
ριον, οἱ ὁδηγοὶ του ἐρρίψαν μανδῆλιον ἐπὶ
τῶν ὀρθαλμῶν του. Ἐφ' ὅσον ἤκουε τὰς

φωαίς των, ἤτο ἡσυχός, καὶ ἐξηκολούθησαν συνδιαλεγόμενοι ἐνῶ ἐπροχώρουν δι' ὄντες ἕκαστος τὸν βραχίονα εἰς τὸν βλάκα. Αἱ μόναι λέξεις τὰς ὁποίας ἐπρόφερον ὁ Μαρτίνος ἦσαν αὗται: «Εἶναι πολὺ σκάτος!» Ὁ πέπλος τότε μόνον ἠγέρθη ὅταν ὁ γέρον ἐπιποδασσῆς εὐρέθη καθήμενος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς ἑδρας ὅπου εὐρέθη ὁ βαρῶνης δολοφονημένος. Ὁ Ἐλδορθου, ὁ Ζόε καὶ ὁ Κετλεδορθου, ὁ νεκροθάπτης παρετήρουν μετ' ἀπείρου ἐνδιαφέροντος τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ γέροντος.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον φάντασμα τι, γεννηθὲν ἐκ τῆς φαντασίας, ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ Μαρτίνου, ἐφαίνετο καθῆσθαι ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἑδρας μετὰ τὸ ὑψηλὸν ἐρεϊσίνωτον ἢτο ὁ σιρ Οὐίλλιαμ' ἐκράτει βιβλίον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς εἶχε προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἐνώπιόν του ἀνοικτῆς σελίδος.

— Κύριε! ἐψιθύρισεν ὁ βλάξ· προσοιλῆ κύριε!

— Τὸν βλέπει, εἶπεν ὁ Ζόε, ὅστις ὠχρίασεν ὑπὸ τρόμου, καὶ τοῦ ὄπατου ὀσθόντες ἤρχισαν νὰ συγκρούωνται.

— Σιωπή! εἶπεν ὁ Κ. Ἐλδορθου.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Μαρτίνος μετ' ἀστράπτοντας ὀφθαλμούς: Ὁ Βίλλ! ἡ μυστικὴ δίοδος!... Αἷμα! αἷμα!

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Βίλλ, οἱ τρεῖς μάρτυρες τῆς σκηνῆς ἐκείνης ἀντήλλαξαν βλέμματα ἀνενοήσεως.

Ὁ πιστὸς θεράπων τῶν Μομβράυ ἐπήδησεν θρήνως καὶ ἐφάνη παλαίων κατὰ τινος ἰδανικοῦ ἀνταγωνιστοῦ. Προσεκάλει εἰς βοήθειαν κράζων μεγάλη τῇ φωνῇ. «Κατὰ τοῦ δολοφόνου!»

Ὁ Μαρτίνος ἐξηκολούθησε τὴν παντομίμην ταύτην μέχρις ὅτου ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς βιβλιοθήκης ὅπου εὐρέθη ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, ὅταν, ἐξυπνίσαντες ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῆς Ἑλλην ἐρρίψαν τὴν θύραν τοῦ δωματίου. Αἶφνης ἔφραε τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐὰν ἔλαβε κτύπημα βίαιον, καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς ἐπὶ τῶν βαθρῶν στεναγμῶν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲς βοηθήσῃ! εἶπεν ὁ Ζόε, ἰδῶν τι εἶναι παραδόξον! Ἐθέλω νὰ ἴδω ὁ δόκτωρ! Κατὰ πόσον ἀφ' ἑπιπέδου...

— Κατὰ τῆς φαντασίας σου, ἀπῆντησεν ἔντρος ὁ ἀνθρώπος τοῦ νόμου.

Ὁ Ζόε ἀπελῶς μόνον κούχασεν ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης.

— Ἰσως, εἶπεν, ἰσως...

— Εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ! προσέθηκεν ὁ νεκροθάπτης, τὸν ὅποιον αἱ ἕξεις του καὶ ὁ μονήρης βίος του κατέστησαν ὀλιγώτερον ἐπιδεικτικῶν φόβον.

— Περὶ τοῦ οὐμίλει ὅταν ἔλεγαν: «Ὁ Βίλλ;» ἠρώτησεν ὁ Κ. Ἐλδορθου ὅταν αἱ σύντροφοί του ἀντήρσαν καὶ ἀνεζωογόνησαν τὸν γέροντα.

Ἀμφότεροι ἀπεκαίθησαν, χωρὶς νὰ διωστάσωσι:

— Περὶ τοῦ κοινοκλοτρόφου!

— Τὸ ὑπέθεσα!... Ἄλλ' ἡ μυστικὴ δίοδος;

Ὁ Ζόε ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ Μαρτίνος εὐδαίε μέρος τι τοῦ τοίχου. Ἐπροχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς διὰ νὰ ἐξετάσωσι τὸ φάτνωμα· ἀλλὰ κατ' ἀρχάς ἐφάνη πολὺ στερεόν.

— Φοβοῦμαι μήπως εἶναι πλάσμα τῆς φαντασίας του! εἶπεν ὁ ἀνθρώπος τοῦ νόμου.

— Ὄχι, ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Ζόε μετὰ χαρῆς, ἐπειδὴ ἠσθάνετο τὴν ἀρὴν κάμπουσιν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν εὐρέων ἄρων του.

Οἱ σύντροφοί του ἤνωσαν τὰς προσπαθείας των μετὰ τὰς ἰδικὰς του· ἡ ἀρὴς ἔτριξε, τὸ κεκρυμμένον ἐλατήριον ἐθεασύθη, καὶ τὸ φάτνωμα ἠνοίθη, ἀποκαλύπτον τὴν εἰσοδὸν μυστικῆς κλιμακῆς.

— Ἡ δίοδος!... ὁ Μαρτίνος εἶχε δίκαιον! ἀνέκραξεν ὁμοῦ. Ἀπ' ἐδῶ ὁ φονεὺς θὰ ἐφθασε τὸ θυμὸν του.

Ἐπὶ τῇ ἐπιμένει παρακλήσει τοῦ Ἐλδορθου, ὁ Ζόε συνήνεσε νὰ ἐξετάσῃ τὴν σκοτεινὴν δίοδον. Δαδῶν λυχνίαν, κατέβη τὴν κλιμακᾶν εἰς τὰ κάτω μέρος τῆς ὁποίας εὐρε δωματίου θαλωτῶν καὶ ἐν μέσῳ αὐτοῦ τράπεζαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀντικείμενά τινα ἐφαίνοντο ῥιθθέντα ἐαυτομένως.

Τὰ ἤρπυσε διὰ χεῖρας τρεμούσης. Ἐν τῶν ἀντικειμένων ἐκείνων ἦτο μαυρῶδες καθημαγμάτω, ὡς ἐὰν τὸ μετεχειρίσθη ὁ δολοφόνος διὰ νὰ ἀπογγίσῃ τὰς χεῖρας· τὰ ἕτεραν ἦτο σάκος περιέχων χαρτὰς.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ Ζόε ἀναδαινῶς,

πάλιν τὴν κλιμακᾶν καὶ κρατῶν τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα, νομίζω ὅτι εὐρομεν κατὰ τι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὅταν ἡ Σωσάννα κατέβη ἐκ τοῦ δωματίου τῆς Ἑλλεν, ὅπου διήλθε τὴν νύκτα, καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὑπηρετῶν, ἐρρίγησεν ἰδοῦσα τὸν κοινοκλοτρόφον Σίδελερ καθήμενον ἐνώπιον μεγάλου πυρὸς σπινθηρίζαντος ἐν τῇ ἑστία. Ὅλα τὰ ἐπίλοιπα μέρη τῆς οἰκίας εἶχον τὴν ἐγκαταλελειμμένην καὶ ἔρημον ἐκείνην θεάν ἥτις παγώνει τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὸν τρόμον τὸν ὁποῖον τῇ ἐπροξένει ἡ παρουσία τοῦ κακούργου· διότι ὁ Ζόε βέαν τῇ εἶχε συχνακίς ὀμιλήσει περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὑπωπτεύετο ὡς συμμέτοχον τοῦ θανάτου τοῦ σιρ Οὐίλλιαμ Μομβράυ, καὶ τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ἑτοιμον νὰ ἐνεργήσῃ τὰς ἐγκληματικωτέρας πράξεις πρὸς ὄφελος ἐκείνων οἵτινες ἤξευρον νὰ θεραπεύσωσι τὸ κυριεῦον πάθος του, τὴν φιλαργυρίαν.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἐκπληκτικὸν ἐὰν ἡ Σωσάννα ἐθεώρησε τὴν παρουσίαν τοῦ κοινοκλοτρόφου ὡς κακὸν οἰωνὸν διὰ τὴν κυρίαν της, ὡς κίνδυνον δι' ἑαυτήν.

Ὁ Βίλλ ὅστις ἀναμφιβόλως ἦτο πληροφορημένος περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Ζόε πρὸς τὴν κομψὴν χωρικὴν, ἐρρίψε πρὸς αὐτὴν βλέμμα ἐν ᾧ ἐμιγνύετο ἡ ὕβρις καὶ τὸ σκῶμμα.

— Καλημέρα, ὦραία μου κόρη! ἀνέκραξεν ἡ παλαιὰ αὐτὴ οἰκία μου φαίνεται ὀλιγώτερον θλιβερά ἀφοῦ σὰς βλέπω.

— Δὲν θὰ μὲ ἰδῆτε συνεχῶς, ἀπῆντησεν ἡ Σωσάννα προσπαθοῦσα νὰ καταστείλῃ τὸν φόβον καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τὴν ὁποίαν τῇ ἐνέπνευσεν ἡ οἰκειότης του. Διέρχομαι ὅλας τὰς ὥρας μου πλησίον τῆς νέας κυρίας μου.

— Δυνάμεθα νὰ σὰς ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ τὰ καθήκοντα ταῦτα, εἶπεν ὁ κακούργος μετ' ὕφος σκωπτικόν. Ἡ ἀνόητος ἐκείνη κόρη ἔχει ἄλλον διὰ νὰ σὰς ἀντικαταστήσῃ, ἄλλον τὸν ὁποῖον γνωρίζει καλλίτερον καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπίσης πιστὸς ὡς ὑμεῖς!

— Ἀληθῶς! ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννα μετὰ προσπεποιημένην ἀδιαφορίαν. Ἢ θέσις δὲν εἶναι τόσον εὐχάριστος ὥστε νὰ λυπηθῶ διότι θὰ τὴν ἀφήσω. Εἰμπορῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν οἰκίαν σας! ἐπανελάβεν ὁ κοινοκλοτρόφος μετὰ τόνον ἀνθρώπου εὐχαριστουμένου πολὺ ἀπὸ τὴν ἀτοπον ἐκείνην ἰδέαν. Ἀναμφιβόλως, δύνασθε... ποῖος θὰ σὰς ἐμποδίσῃ; Κανείς... κανείς! Σὰς συμβουλεύω λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψετε... ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον!

Ὁ Βίλλ ἐτόνισε μετὰ τοιοῦτον τρόπον τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὥστε ἡ Σωσάννα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της πάλιν ὑπὸ φόβου μέχρι τότε ἀγνώστου. Τὰ βλέμματα τοῦ ἀθλίου περιεφέρθησαν ἐπ' αὐτῆς μετ' ἐκφράσεως ἥτις ἀνεβίβασε τὸ αἷμα ἐπὶ τὰς παρειὰς τῆς νέας κόρης. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της, σχεδὸν ἐλυπήθη διότι ἐνέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ ἐραστοῦ της καὶ ἐδέχθη τὸ ἐπικίνδυνον πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐπαίξε.

— Θὰ ἰδῶμεν τί θὰ εἴπῃ ἡ λέδη Μομβράυ! ἀνέκραξε κινήσασα διὰ νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἡ λέδη Μομβράυ; ἀπεκρίθη ὁ Βίλλ Σίδελερ μετὰ προκλητικῆς ἀταραξίας. Ἀνεχώρησε διὰ τὸ Λονδίνον ἀπὸ χθὲς τὸ ἑσπέρας.

— Τότε θ' ἀπευθυνθῶ εἰς τὸν συνταγματάρχην.

— Ἀνεχώρησε μετ' αὐτῆς. Ἐκτός της μὲς Ἑλλεν καὶ τῆς νέας θαλαμηπόλου της, εἴμεθα μόνον εἰς τὴν οἰκίαν, ὑμεῖς καὶ ἐγώ... καὶ ἐγώ ἔχω τὰ κλειδιά!

Λέγων ταῦτα, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μέγαν ὀρμαθὸν κλειδίων καὶ τὸν ἐκίνησεν εἰς τὸ πρόσωπόν της μετὰ τρόπον προσβλητικόν.

— Θὰ ἤμεθα καλοὶ φίλοι, προσέθηκεν ὁ Βίλλ, πρὸ πάντων κατὰ τὴν νύκτα, ὅταν αἱ ὦραι θὰ ἦναι μακραι καὶ κατηφείς· ἄς φυσᾶ καὶ ἄς στεναῖζῃ ὁ ἀνεμος ὡς ὃν ἀνθρώπινον εἰς τοὺς προδρόμους καὶ τὰς αἰθούσας τῆς παλαιᾶς οἰκίας... Ναι, θὰ ἤμεθα τότε πολὺ εὐχαριστημένοι εἰς τὴν συναναστροφὴν μας. Τὸ κατ' ἐμὲ, μισῶ τὴν νύκτα.

— Διότι, εἶπεν ἡ Σωσάννα μετὰ πικρίας, σὰς ἐνθυμίζει ἴσως τὰς κακὰς πράξεις σας!

Ὁ κονικλοτρόφος συνέσπασε τὴν ὄφρυν μετ' ἄθους ἀπειλητικοῦ. Ἐπήδησεν ἐκ τοῦ καθίσματός του καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν λέγων, ἐνῶ ἐκείνη ὑπεχώρει·

— Ποίας πράξεις, τρελή; . . . ποίας πράξεις;

Ἐν τῆμανίᾳ του, ὁ ἄθλιος θὰ τὴν ἐκτύπα ἴσως ἢ θὰ καθίστατο ἐνοχος ἄλλης τινὸς ἀναξίας προσβολῆς, ἐὰν ἡ θύρα τοῦ δωματίου δὲν ἵνοίγεται αἴφνης διὰ νὰ εἰσέλθῃ παιδίον περίπου τρισκαίδεκαετῆς. Ἦτο ἐνδεδυμένον μὲ βάνουσα ἐνδύματα καὶ δὲν εἶχεν οὔτε πῖλον οὔτε κεκρύφαλον διὰ νὰ προφυλάττῃ τὴν κεφαλὴν του κατὰ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς· ἀλλ' ἡ φύσις προέβλεψε προκίσατα αὐτὸ μὲ ἀφθονίαν τριχῶν πυρρῶν καὶ ἠνωρθωμένων. Ἡ μορφή του ἦτο πλατεία, οἱ χαρακτῆρες του ἀνοῦσιοι καὶ χωρὶς ἔκφρασιν· οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του, κεχωσμένοι καὶ ἀεικίνητοι, ἔδιδον μόνοι συμπτώματά τινα νοσημοσύνης. Εἶδον κατὰ πρῶτον τὴν Σωσάνναν, ἔπειτα τὸν κονικλοτρόφον, ἔπειτα δὲ ἐσταμάτησαν ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Ποῖος εἶσαι, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ διαβόλου; ἠρώτησεν ὁ Βίλλ Σίδελερ.

— Τί; ἀνέκραξε τὸ παιδίον μὲ ὕφος εὐηθές.

— Ποῖος εἶσαι, σὲ λέγω; ἐπανέλαβεν ὁ κακοῦργος λαμβάνων αὐτὸ ἐκ τοῦ ὤμου καὶ σείων αὐτὸ βιαίως· καὶ πῶς ἐμβῆκες ἐδῶ;

— Εἶμαι τὸ παιδί τοῦ Ρεμνάν, καὶ φυλάγω τὰ βόδια! Καὶ σὺ, ποῖος εἶσαι;

Ρεμνάν ἐκαλεῖτο ὁ ἀγρονόμος ὅστις ἐκαλλιέργει τὰς γαίας τὰς ἐξαρτωμένας ἀπὸ τὴν Κρόμβελ-Χάουζ. Ὁ κονικλοτρόφος τὸ ἤξευρε καὶ οἱ φόβοι του διελύθησαν ἀμέσως.

— Ἀλλὰ πῶς ἐμβῆκες ἐδῶ; ἠρώτησε.

— Δὲν τὸ βλέπεις; ἀπῆντησε τὸ παιδίον δεικνύον μεγάλην κλειδα ἐσκωριασμένην, ἣτις ἀμέσως τῷ ἠρπάγα. Ποία εἶναι αὕτη ἡ νέα γυναῖκα; προσέθηκε.

Ἐνῶ ἡ δυστυχὴς Σωσάννα ἐσχέπετο νὰ ὠρεληθῇ ἐκ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ Ρεμνάν, ὁ καταδιώκτης τῆς, ὅστις δὲν εἶχεν ἀφήσει τὸ ἀνθρωπάριον, τὸ ἔσυρεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου, καὶ ἀφοῦ τὸ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν αὐλὴν, τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν ὁδὸν, διατάττων αὐτὸ ἀσπιδῶς νὰ μὴ ἐπιπρῆξῃ εἰς τὴν οἰκίαν, διότι ὁ εὐχαγὴς

ὁ ὁποῖος τὴν ἐνοικίασε δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερέβῃ τοὺς ξένους.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ξένος, ἐγώ! ἀπῆντησεν ἡ ἀνθρωπίσκος. Γνωρίζω τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἤμην πολὺ μικρὸς. Ἡ μητέρα μου ἐκκεθικοῦσε μέσα δταν ἐζοῦτε ἡ μεγάλη κυρά.

Ἀντὶ νὰ ἀκούσῃ τὰς ἐξηγήσεις ταύτας, ὁ Βίλλ Σίδελερ δίδει ράπισμα εἰς τὸν δυστυχῆ μικρὸν διὰ νὰ τὸν διδάξῃ ποία τιμωρία τὸν ἐπερίμενεν ἐὰν ποτε ἐτόλμα νὰ δεῖξῃ πάλιν τὴν μορφήν του εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὅταν ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα ἐκλείσεν, ὁ Ρέδ Ράλφ (ὁ πυρρὸς Ράλφ), ὡς τὸν ἐκάλουν γενικῶς εἰς τὸ χωρίον, ἔρριψε πρὸς τὸν κονικλοτρόφον βλέμμα ὀργῆς ψιθυρίζων ὅτι θὰ εἰσῆρχετο χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸ θέλῃ.

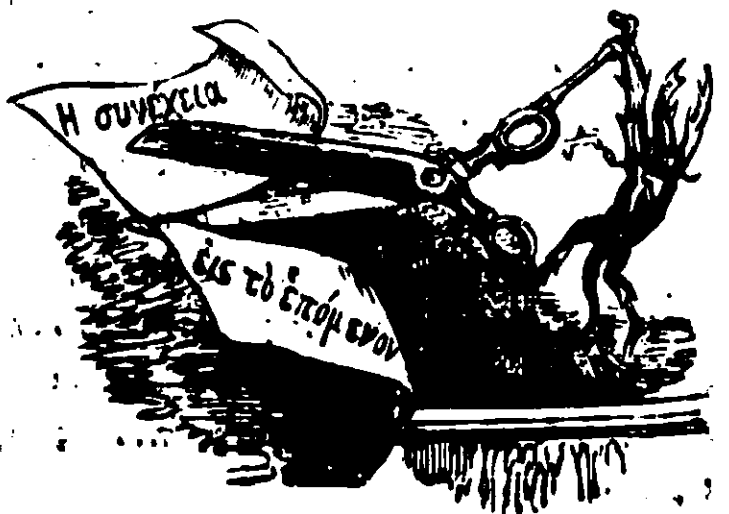
Καὶ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του.

Συνειθισμένος νηπιόθεν νὰ περιφέρεται εἰς ἐκεῖνους τοὺς τόπους, ὁ Ράλφ οὐδένα εἶχεν ἐκ τῶν δεισιδαιμονικῶν φόβων τῶν ἐπικρατούντων μεταξὺ τῶν πτωχῶν κατοίκων τοῦ Μορτλάκ. Ἐπανελάμβανε συνεχῶς εἰς τὸν κύριόν του ὅτι τίποτε δὲν εἶδε χειρότερον ἑαυτοῦ· τὰ πνεύματα δὲν τὸν ἐκακοποιοῦν, καὶ ἠσθάνετο μυστικὴν ὑπερηφάνειαν βλέπων εἰς ἄλλον φόβου τοὺς ὁποῖους προσεπάθει νὰ μεταδώσῃ. Αἱ γυναῖκες τῶν κηπουρῶν τοῦ τόπου τῷ ἐκέρασαν πολλὰ ποτήρια ζύθου διὰ νὰ ταῖς διηγηθῇ τὰς ἱστορίας τῆς Κρόμβελ Χάουζ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κονικλοτρόφος ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης τῶν ὑπηρετῶν, ἡ Σωσάννα ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νέας κυρίας τῆς. Ἀλλ' εὗρε τὴν θύραν κεκλεισμένην.

— Ἀνοιξατε, μίς ἔλλεν! ἀνέκραξεν ἀνοιξατε, δι' ἀγάπην Θεοῦ!

— Εἶναι ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ἡ ὀρφανή, εἶμαι αἰχμάλωτος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ προμηθεύοντες ὅ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπολεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

· ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται ἐπὶ συστάσει.

Τὰ δύο προηγούμενα ἔτη τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλοῦνται ἀντὶ δραχμῶν 6 ἕκαστον.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσι τὴν 30 Σεπτεμβρίου.